

Edebiyat Defteri

munir -Yazıları-

Oluşturulma Tarihi:
8 Haziran 2024 Cumartesi

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kültür ve Sanat Platformu

FANUS

yıllar evvel bir arkadaşım,bakamadığından demle,çocuğunun ısrarı ile aldığı bir hindi yavrusunubenim hayvanlara düşkünlüğümü bildiğinden bırakıp gitmişti.

Evimin sadece geniş bir balkonu vardı.Yeni evlendiğim eşimin mırıldanmalarına kulak asmadan ,eskiden kalma bir kuş kafesine bizim hindiyi yerleştirdim.Ona özenle bakıyor tabiri caizse bir dediğini iki etmiyordum.Akşamları mesai dönüşünde yolumun üstündeki yemciden,yetişip büyümessi için ne tür yem gerekiyorsa alıyor,ayrıya bizim manava rica ile koparıp attığı marul yapraklarındanda sevgili hindime bir ziyafet çekiyordum.Velhasıl bu beraberlikten ikimiz de memnunduk.Onun avucumun içinden yem yemesi bana büyük bir haz veriyordu.

aylar geçiyor hindim o kadar bakıma rağmen büyüymiyordu.Bu zaman zarfında en aşağı bir tavuk kadar olmalıydı.Ne yaptysam olmadı.bu zaman içerisinde ancak iri bir civciv olabilmmişti.

O yıllarda Ödemiş'te teknik öğretmen olan eniştemin büyük bahçeli bir evi vardı.Genellikle yılbaşlarında beraber olurduk.Civciv hindimi alıp ödemiş'e götürdüm.Eniştem yılbaşına kadar onu çok özel besleyeceğini hayvanın dar yerde olduğundan gelişemediğibi söyledi.Doğruydu.

Civciv hindimi emin ellere bırakıp yılbaşında buluşmak üzere döndük.Yeni yıla epey vardı.Biz o yılbaşı hindi eti yiyecektik.Hemde özel yetiştirilmiş.

Yılbaşı gecesi yemeklerini bir güzel hazırlamıştı ablam.

Eh hindi de vardı.Keyfimize diyecek yoktu vesselam.

Koca bir tepsi içinde gelen yemek olsa olsa bizim hindiydi.Kapak açıldığı zaman donakalmıştım.Bir an eniştemin bizim hindiyi yediğini yerine bir piliç aldığını düşündüm.Hayır değildi.Gelen bizim hindiydi ve ancak bir piliç kadar büyüebilmişti.Eniştemin onca emeğine rağmen gelişip serpilememişti.

Etrafımdakileri bilmem amma durum beni çok etkilemişti.

Demekki gelişmesinin oluştuğu zaman evresinde canlı,gerekli her türlü gıda verilse dahi doğal ortamında özgürce yaşamıyorsa kapatıldığı alana kendini uyduruyordu.Ve daha sonraları bu alan ne kadar genişletilirse genişletilsin durum değişmiyordu.

Bu olaydan kendime çok dersler çıkardım.Ne eşimi ne çocuklarımı kafese koymadım.Her türlü eleştirilre ve yakıştırmalara rağmen.İyi ki o arkadaşım bana o hindi yavrusunu vermişti.Bu olay olmasaydı bende etrafıma fanus kapatacak ve güdük insanlar yetiştirecektim.

sağ olasin arkadaş,senide rahmetle anıyorum civciv hindim.

Bu Hesap Yanlış

Genellikle eğlence yerlerinde keyfen yediğimiz içtiğimiz lerin karşılığı gelen hesaplara hep şüphayle bakar genellikle de itiraz ederiz.

Geçen yaz iş seyahatimin Antalya durağından hareket etmeden evvel genellikle o mistik kale içi yayının doğuya bakan ucunun karşısındaki cafeteryaya oturdum.O gün karnım açtı ve canım müthiş bira istiyordu.

Menüyü yakın gözlüklerimin arkasından süzerek

cebimi acıtmayacak şekilde bir makarna ve bir bira istedim.Her zaman ki gibi olağan içi bir servisle makarna ve biram geldi.Hava sıcaktı ve açtım.Makarnayı büyük bir iştahla midemeden evvel ,biramı yarımladım.Nede olsa aç karnına biradaha iyi kafa yapıyordu.Tok karnına içilen bira ne kötülükleri gizliyebiliyor nede güzellikleri dışarı çıkarıyordu.Bunu her biracı gibi bende çok iyi biliyordum.bir iki çatal darbesinden sonra ,biramı dipleim.Garsonla gözleşerek ikinci soğuk biramdan bir kaç yudum aldığımda artık makarnamı rahatlıkla yiyebilecek rahatlığa ermiştim.Makarnam bittiğinde ,bu sefer garsonla elleşerek bir makarna daha istediğimi anlattım.Makul zaman içinde ikinci makarnamda geldi.

Biranın insanın iştahını açtığını ve gereğinden fazla yemek yedirdiğini biranın değilde bu yemek yemenin insana kilo aldırđını doğuştan yeşilayıcı olmayan her kes bilir.Bir bira daha içtim.Karnın doymuş,kafamda hafif çakır olmuştu.Bir bira daha istiyerek onu yudumlamamın zevkini uzun uzun tattım.Kale içine artık yatlar,balıkçı tekneleri,saatlık günlük gezi yapan teknelerdönüyordu ve ben onları anlamsız gözlerle seyrediyordum.Makarna ve bira beni rahatlatmış,bağlarımı epey gevşetmişti.

Aniden satime baktım.Otobüsümün kalkmasına birbuçuk saat vardı.Hesabı istedim.Ödeyip gidecektim.

gidemedim.Hesap önümde duruyor,ben bunda bir yanlışlık olduğunu düşünüyordum.Sonunda adisyonu bir kenara bırakarak menü listesi üzerinden yediklerimi hesapladım.Evet hesap yanlıştı.Garsonu çağırđım.hesabın yanlış olduğunu söyledim.O doğru olduğunu iddia etti.ben itiraz ettim.Sonunda bir arta yol bulduk.Ben yediklerimi ve içtiklerimi söyledim o yazdı,çaptı.Sonuç.Hesap yanlıştı ve ben haklıydım.

Garson parayı ve hesap pusulasını alarak giti.Bir zaman sonra masama iş sahibi veya bir yetkilisi olduğu belli olan biri elinde büyücek bir tepsi içinde ,meyve salatası,iki kadah viski ve bir ufak likör ile çıka geldi.Servis yaptı ve müsademi istiyerek masama oturdu.Yirmi yıldır bu işi yapıyordu ve bir çok müşteri lerin hesap itirazları ile karşılaşmıştı.Fakat ilk defa hesabın eksik çıkarıldığına itiraz eden bir müşteriye raslıyordu.Bu onu çok duygulandırmıştı ve benle bir kadah içmek istiyordu.İçtik.

l Otobüs zamanım geldiğinde,beni personelle birlikte çok önemli biri gibi-VİP-gibi uğurlarken ,nesli tükenmiş kelaynaklar gibi hissettim kendimi.

Davranışlarım normaldi ve ben anormal bir iltifat almıştım.

Münir.30/11/1996

KANATLANIN SEVGİLERE

İnsanın kendine verdiği zararı,hiçbir canlı kendi türüne verebilmiş değildir. Doğanın gizeminde insanoğlunu utandıracak o kadar çok güzellikler vardır ki görmeyiz.Bostan kuyusunun çarkında dönüp dolaşır,farletmeyiz katbettiklerimizi.Sevgi yapayanlız, uzak yıldızlar gibi unutulmuştur.Bir türlü evrenin dışına çıkıp,mavi topumuza bakabilmeyi beceremeyiz.

Mavi topumuza uzaydan bakıldığında,ne kadar ufak ve korunmasız bir çocuk olduğunu görebiliriz.Haydi yumun gözlerinizi ve ayrılın dünyanızdan,Uzayın derin karanlıklarından bakın dünyanıza,biribirinin boğazına sarılmış dostlarınızaseslenin.

daha dünyamızda yaşanabilecekçok şey var beraberce .ve anlatın bir daha hiç göremiyeceğimiz güzellikleri.anlatın insanlara ,zamanın hoyratça gülüşünü .anlatın zamanı başıboş bırakanlara.Yumun gözlerinizi ve döndürün dünyayı zamanın ters tünellerine ,yaşanan aşkları anlatın,ihanetleri,hırsları ve yok oluşları.Anlatın ey her gönülde gezinebilenler, anlatın zamanın kıymetsiz kıymetini.Ne kesilen başlar,ne asılan vücutlar nede vurulan alınlar yok olmamamıştır zamanın kör belleğinde.sevgi gücünün,zamana kafatutuşunu anlatın.külleri serpin zamanın üstüne,vurun sevgi kılıcını,zamannın ejderine vurun,zamanı gözkapaklarına hapsedenler,gönül kuşları uçun zamanın uzaklarındaki güzelliklerini getirin kanatlarınızda.

Görebilseydik dünyamızım muhtesem küçüklüğünü,evrendeki o büyük özünü,çiçekte ki dünyayı,cansızdaki canı ,candaki sevgiyi,bakabilsek böyle evrene,çözülecektir sır bildiklerimiz biri bir.

haydi yumun gözünüzü.

Kanatlanın sevgilere.

MARTILI KOY

Yoksul bir köyden göçmüşlerdi seneler evvel.Toprakları da yoktu.Tek servetleri canlarıydı.Çalışmalıydılar.

Kimseye muhtaç olmadan yaşamaları gerektiğini vurgulardı babaları.Böylece karar vererek ailece ilişmişlerdi bir şehrin kenarına.Sonra iş bulmak olmuştu tüm zamanlarının derdi.Bir bir dağıldılar .Birçok akşam ümitsizliklerde buluştular.yoksuldular ve yoktu eğitimleri.Sadece bilirlerdi doğayla barışık yaşamayı.

Bir gün pembe bir çiçek gibi düştü umutsuzluk toplanışlarına,büyük oğlanın iş buluşu.O akşam pembeleşti beyaz korkulu yüzleri.Dinlediler,koca büyük gözlerinde gezinmekteydi umut.Bir bahçevanlık işi bulmuştu büyük oğul.İçleri tomurcuk çiçek sabırsızlığındaydı.Yüzü gururun ardına takılıp gitti.İş demek ,yemek ,içmek ısınmaktı onlar için.haklıyım gurulanmada dedi içinden büyük oğul.

Hemen başladı işe.İlk gün daldırdı ellerini çiçeklerle tanımaktı niyeti.

Of diye inledi.Batmıştı eline bir hırçın gülün dikenini.Güldü dikenin gülü.Dediki;hey genç adam yavaş ol biraz,hoyratça daldırma ellerini.Düşün ve bul.Nedir böyle bir güzelliğin içinde dikenin işi.Bir daha hiçbir gül konuşmadı,o güne kadar.

Zamanın sinsi akışında geçti günleri.Her dikenden ayrı bir ders alarak olgunlaştı elleri.Artık usta diye çağırıyordu gülleri.Onunda tek derdi de gülleriydi.Zamanın yalan yarınına aldanmış ,her geçen gün ustalığıyla övünür olmuştu.Artık hiç bir şeye bakmıyordu kesmişti her şeyden ilgisini.Hatta göyüzünden beyaz kanatlarıyla geçen bulutları bile görmüyordu.

Ustaydı o.hep mükemmeli aramalı,bulmalı ve memnun etmeliydi güllerini.

Güller'se memnundu durumlarından.Serpilip güzelleşiyorlardı.Yan bahçe bahçevanları ile fingirdeşir olmuşlardı.Bunun bile farkında değildi.O sadece,çalışıyor çalışıyordu.

Oysa zaman bir sonsuzluğa doğru yol alıyordu durakları işaretliyerek.Gülleri birer birer yaban ellere kaçırmaktaydı.Mil sürülmüştü gözlerine köle edilmişti.

Zamanın emrinde olmadığını sanarak yaşadı günlerini.

Bir gün gül dermek niyetiyle girdi gül bağına.Sıra sıra olmuş beklemekteydiler.Onca uğraşlarına rağmen usta elleri,bir gül dahi derememişti.

İlk defa baktı ellerine.Yorgundular.

Gülleri,bir başka eli tercih etmişlerdi.Karardı içi.Onca güzel günlerle geçen zamanların,böyle bir karanlığa itişmişliğini kabul edemiyordu.

Yorgun bedeniyle doğrudu.İçine sıkışan havayı dışarı bıraktı.Uzattı nasırlı ellerini göğe.Haklısın dedi tanrım.ben kendimi hep güllerime verdim .Tatmadı başka tadları ruhum.Düştü dizlerinin üstüne.Yalvarak.Bari bir tek gülüm olsun.esirgeme benden.

Güller gülüşerek geri çekildiler.Türlü renteydiler.Ellerini bir mahkum teslimiyetiyle uzattı zamana.

Atıldı bir mol gül.Bekle dedi bekle.Sen haketmedin bunu.Seninle geleceğim.

Birden bir rüzgâr esti.hiç beklenmemekteydi sakindi.karardı hava.Rüzgâr daha delice esti.Gözgözü görmüyordu.Kaçıştı herkes bir yere sığındılar.Gök gurlemekteydi.Olanca hızıyla yağdı yağmur.Zaman durmuştu.Yağmur yağdı yağdı.

Vefasız güller bir anda saran karanlığın korkusuyla elleri yüzlerinde beklediler.

Durdu aniden yağmur.Bir kızıl güneş doğdu ,yorgun beyaz bulutların arasından,vurdu üstüne bu mavi koy'un.Kondu usulcabir ilk martı en derin yerine.

O gün bu gün,Martılı Koy'dur oranın adı.

Öpüşmekteler çoğu geceleri.

Görülmekte bu.

ÇOCUK

O gün hiç kalmak istemedi çocuk.Pazardı ve arkadaşlarıyla yasaklı dereye yüzmeğe bile gitmek istemiyordu.Kalktı.Yattı yeniden uyudu.Aralarda bakiiti bi.Hala gitmemşti yorgunluğu.Öyle yorulacak ne yapmıştı ki diye düşündü bir zama dizlerinin üzerinde.Bir omuzlarına oturmuş kalkmıyordu.attı yine.Kaç kere böyle olmuştu hatırlamıyordu.

Kalktığı zamanı ikindi eza nında bildi.Fırladaı aniden.Hava sıcak ve boğucuydu.Arka bahçeye gitti.Sağa sola dolandı.neden bilmiyordu.Kşmse yoktu evde.Bir şeyler atıştırmak için tekar eve girdi bahçeden.ekmek sepetine davrandı,çekti elini.İştahıda kapanmıştı.Bir pas vardı ağzında.tiskindi.Bir yudum su aldı.Tekrar bahçeye çıktı.Bir sezsizlik sinmişti güne.Serçeler dahi kıkırdaşmıyorlardı.Yürüyen bir karında dahi görmedi.Sezsizliğe uzattı kulağını.Daha da sıkıldı canı.Öf dedi.Girdi eve dönerek al acele giyindi.San ki evonunevi gibi değılmiş gibiydi.Cevredeki dört kahvenin radyoları susmuştu.

Vardı bir şey.Bu ev onu sıkıyordu.Bir karabasan gibi çökmüştü üstüne.Ev evlikten çıkmıştı.yine sağa sola dolandı.Sıkıntı hala ordaydı.Bırakmıyordu.Ayaklarını sürüyerek iri tahta kapıya yöneldi.Hızla açtı.Karşı fırındaki laz ustalar türkülerıyla yoğuruyorlardı ekmeğın hamurunu."TABANCAMUN SAPUNİ ÇÜLLE TONATAÇAĞUM,alacağum başka yar senu unutacağum".İçi ısındı biraz.Durdu.Gerindi fırına karşı.Sonra utandı ekmeğe karşı gerinmesinden.Hızla yola koyuldu.Koça Tahta kapının çarpmasıyla uyuklayan tüm canlılar hareketlendi.Ağaçlardan bir sürü serçe yere indiler.Karıncalar gece gelebilir korkusuyla sıklaştırdılar adımlarını.Ağustos böcekleriara arda kızıl bir gün seranad'ına başladılar.Hafif bir ses geçti dut yapraklarından.İkinci ezanı bitti.Kasabanın dindarları huşuyla koşuştular.Bir karga sürüsü geçti,yağmur yağma ihtimali yokken.Durdu.Elleririni ceplerine sokarak yürüdü.Arnaut kaldırımları,öğle sıcaklığını sunuyordu akşam üstüne,ince şaplıkösele ayakkabılarının altından.Hala içinde bir sıkıntı vardı.Başı sanki bir ateş yalazasındaydı.Hızlandırdı adımlarını.Daha oynamak için zaman vardı,veya yüzmedeler diye geçirdi içinden.Hiç bir ihtimal sıkıntısı alıp gitmiyordu.Hızla döndü yolu.

Okul bahçesinin içindeki evde,müdür çiçekleri suluyordu.Nereye diye sorulma korkusuyla eğilerek geçti.Eğik başına kaldırdı.Arkadaşının babası bir kaç mahallelinin desteğiile yürüyordu.Bir an durdu.Akif amcanın içki içmediği geldi aklına .utandı.Hasta olmalı diye geçirdi içinden.Herhalde ikinci namazına getiriyorlardı.Bira yaklaştılar.Adamın yüzüne

kara siyah bir perde inmişti.Gözleri kapaklarının altına gizlenmişti.Birden kaltı gözkapakları.Gözgöze geldiler.gözleri kan kırmızıydı.Kıvr saçları kulak arkalarına yaslanmıştı.Am ma dedi.Büktü ufak dudaklarını.Akiif amca içmez dedi kendine.Yanaştı .Daha yakından baktı.Onu tanımıştı adam.Doğruldu ve inanılmaz bir hamleyle sarıldı.bir sır gibi söyledi çocuğa;NASRİ BOĞULDU,NASRİ ÖLDÜ.

Bir daha hiç gitmedi dereyeHiç unutmadı adını.Nasri.ölmüştü.

Tüm gün yaşadıkları geçti içinden.Okul duvarının kenarına yıkıldı.

İlk defa orda isyan etti zamana.

Nasri ölmüştü.

ZAMAN

İnsanın hüznü zamanın acımasızlığındadır.

Gelebildiğimiz yaşımız,zamandan çaldığımız ucuz bir emtiadır.Edinebildiğimiz bilgi zamandan çalınan bir hazinedir. Eski bir şarkı,eski bir sevgi,insanı zamanın yaşanan dehlizlerine geri götürür. Böyle bir dehlize girdim bu gün.Yaşantımın en verimli olduğunu düşündüğüm bu duygusallıklarımı çok seviyorum. Olumsuzlukların içinden çıkardığım olumluluklarla hep gurulanırım.İnsanda var olan bir duygudur bu.Keşke hepimizin gururlanacak olumsuzlukları olsa.Eski şarkıların nağmelerinde aramamalıyız yaşamlarımızı.Zamanın o güzel anlarında bilmeliyiz kıymetini.Bir gün keşke deriz, yaşasaydık o günlerde,dirensedydik,sevseydik,isyan etseydik,bilseydik afetmeyi,hoş görebilseydik.Yapamadıklarımıza hayıflanır,yaptıklarımızı unuturuz. Umutlarımız hep yarındadır.Yapamadıklarımız dün de kalmıştır.Günü yaşamayı hiç beceremeyiz.Büromuzda çalışırken,işyerinde terlerken,ekmek parası uğruna koşuşturduğumuz işlerimizden kaytararak,kendimize delice bir bir program yapmak aklımıza gelmez hiç.Korkarız zamandan.Hep yarınları yaşayarak ölürüz.Beklediğimiz yarınlar hiç gelmeyecektir.Zamanın dışında koştururuz.Zamandan çalma cesaretini bulamayız.

KEŞKE DERİZ KEŞKE,KAR YAĞINCA BAŞLARIMIZA.

Gelin bu yaz günlerimizde,çalalım zamandan biraz.Hadi gelin.

ÇİRKİN VE GÜZEL

Bir kasaba sokağında yağmur henüz çiselemektedir.Yağmur başladığına göre okullarda açılacaktı yakında diye düşündü.Cama dayalı başındaki sarı uzun perçemlerini işaret parmağına dolamaya çalışıyordu.Hızla çekti parmağını.Canı acıdı.Ekmeğin taze kokusu midesine kadar iniyor dolanıp yine çıkıyordu.Kulak arkaları şişti.Dudak kenarlarından sızarak damladı yere bir acı su.Gözlediği köşeden ana silüetiyle fırladı.Küçük bacakları açığı unutmuş midesiyle koşuyordu.Bezgin ve yorgun anasının kollarına attı kendini.Anası dostuydu onun.Anasının her derdini dinler kendine göre çareler üretirdi.Anasıda onu büyük bir adam gibi dinler derlerini mühümserdi.

En önemli sorunları açıklıktı.Ablaları kapı önünden geçen kağınlardan düşen başak artıklarını temizleyip kaynatarak yedikleri de olmuştu çok.Babalarının ise bir katkısı yoktu eve.Çalışmalıydı ama nasıl.Diğer çocuklar gibi sokaklarda simitte satamıyordu.Adam gibi bir işi olmalıydı.Tembel biride değildi.En çok beceriksizlikle suçlandığında bahçenin en karanlık yerlerinde ağlardı.Adam gibi iş istiyordu o.

Küçük geniş yüreğinin ettiği dualar kabul görmüştü.Küçük ablası çalıştığı eczacinin konak gibi evinin bahçesine bakaçak birini aradığını söyledi.-Ben bakarım abla,ben yaparım diye atıldı.Zaten ablasıda ona teklif edecekti.Ertesi gün ortası ablasıyla çalışacağı eve gittiler.O gün pazardı.Okul yoktu.Aile bahçede öğle üstü çayı içiyordu.Çağırıldılar.Başı eğik iki eli rukua varır gibi birbirine kenetlenmişti.küçük geniş yüreğinin sesi duyulur endişesi vardı."Hoşgekdiniz.. dedi adam.Eczacı bu olmalıydı.İri siyah çerçeveli gözlükleri yuvarlak gözlerini daha da irileştiriyordu.Başı açıkça keldi.Kulak üstleri ve ensesinde kalmış saçları kasaba papazını andırıyordu.Başı yandan bakılınca çift hörgüçlü bir deve sülüetindeydi.

Adam -gel yavrucuğum sana yapacağın işleri göstereyim-diyerek elinden tuttu ve bahçenin diğer tarafına doğru gittiler.Adam ona ne yapması gerektiğini anlatıyor,o beynine dolan kanı kovmağa çalışıyordu.Sıkılmasından kıpkırmızı olmuştu yüzü.

Yine yasemenlerle cevriili masaya döndüler.Adam evin hizmetlisine iki çay daha getirmesini istedi.Evin hanımı kaş göz hareketleriyle bir şeyler söyler gibiydi.Adam anlamamazlıktan geldi.

-Kemal,onlar hatice hanımla içeride içsinler.. dedi

Utunarak baktı.İlk geldiklerinde bu harikulade,aşık olunacak kadar güzel kadının bu kara iri gözlüklü,deve hörgüç kafalı adamla nasıl evlendiğini düşünmekteydi.

Gerçekten Öğretmen Süheyla hanımın güzelliği kasabanın dilindeydi.Ama hiçbir yanlışıda görülmemişti.

Ertesi gün ve sonraları bahçenin küçük bahçevanı olmuştu.Adam gibi bir işte çalışıyordu artık.Sabahları erken kalkıyor okul vaktine kadar bahçeyi dolanıyor,çiçek kokularını elleriyle okşuyordu.Onu gördüklerinde tellere hücum eden tavuk,kaz ve diğerlerinin ilgisi onu dahada gururlandırıyor.Artık iyice güven gelmişti.Çok yoruluyordu ama olsundu.Adam gibi bir işi vardı onun.

O kış öyle geçti.Okullar kapandı kapanalı tüm zamanını bahçe ve kümeslere veriyordu.kümeslere yeni canlar gelmedeydi.Şimdi görevi dahada zordu.Yeni gelenleri mahallenin kedilerinden korumalıydı.

Oh dedi bir gün.Ne güzel hayatım var.

O gün bitti güzel hayatı.Süheyla hanım yaz temizliğine başlamıştı.Bahçeden eve çağırırdı.Eline bir süpürge ve faraş tutturdu.-hadi git şimdi evin önündeki düşen ağaç yapraklarını süpür,süpürmeden evvel sulamayı unutma- dedi.Bir an kan beynine doldu.Sonra kol va bacaklarından titriyerek aşağılarına indi.Buz gibi olmuştu bedeni.

Nasıl yapardı bunu.O adam gibi iş yapıyordu.Kadınların yapması gereken işlerdi bunlar.

Gözyaşlarıyla sulayarak süpürdü ev önünü.

Akşam üstüydü ve Kemal bey arabasıyla yanında bitti.

-Sen ne yapıyorsun evlat-diyerek elinden süpürge faraşı alıp hışımla eve daldı.

Evde kıyametler kopuyordu."bir daha böyle işler yaptırmayacaksın çocuğa" diye bağırıyordu.

Aniden karar verdi.Çalışmayacaktı burda.Ne kadar ihtiyaçları olsada yapamazdı artık.Evin yolunu tuttu.Bahçe aralarında bülbüllerin akşam serenatları başlamıştı.O dillere destan güzelliğiyle süheyla hanım,bir ucube gibi göründü gözüne.Silkindi.Üzerine sıcrayan bir çamuru siler gibi ellerini gezdirdi üzerinde.Hiç yakıştıramadığı Kemal bey dünya yakışıklısı bir adam olmuştu.Oh çekerek saldı kötü düşüncelerini dışarı.

Kendini çirkin sanıyordu.

Düşünebilirlik

Zaman zaman insanlığımızdan utanır ve ona en acımasız eleştirileri yaparız.İnsanın ihtiyacından fazlasını biriktirmesini ve telef etmesini,karnı tok bir arslanın başkaca bir karacayı o an avlamak veya sonraları ihtiyaçları için depolamak gibi bir eylemi olmadığından bahisle aşağılarız. Tanrının özene bezene yarattığı insan oğlu için bu yakıştırmalar doğru gibi algılanır.İnsanoğlunun nereden , ne zaman ve neden dünyaya geldiğini bilmiyoruz . Çırılçıpla k evrenin üzerinr bırakılan insan yaşamı hakkında ,çeşitli zamanlarda yapılan araştırmalarda, ortaya atılan tüm varsayımlar ,yapılan yeni araştırmalar ve arkolojik bulgular neticesinde yenileriyle yer değiştirmektedir. Ne kadar aşağılasakda insanoğlunun gözü doymazlığı olmasaydı ,karnı tok olduğu için başkaca bir avı soraki acıklmalarında kullanmayı düşünmeyen arslan gibi hala yeryüzünde çırılçıplak olarak dolaşacaktık. İşte bu düşünebilirliklidir ki , insanı o çıplaklıktan evrenin gizlerini çözmeye yönelik uzun ve yorucu bir yolun başlangıcına getirmiştir. Burada yanlış olan bazılarımıza fazlaca bahşedilen düşünebilirlik nedeniyle biriktirilen varlığın paylaşımındadır. Bu paylaşımın olabilmesi için olabilmesi için düşünebilirlik katsayıları yüksek olanların bu özelliklerini kültür ile bezemeleri gerekmektedir.

KABA İNŞAATI BİTMİŞ BİR BİNANIN OTURULABİLİR BİR DURUMA GELMESİ İÇİN YAPILAN İNCE İŞÇİLİK NE İSE,İNSANOĞLUNUN KATLANILABİLİR BİR VARLIK OLABİLMESİ İÇİN GEREKLİ KÜLTÜRÜN EDİNİLEBİLMESİ ,İNCE BİR EĞİTİMDEN GEÇER.

Rüya/perde I

Biliyorum şu an uyuyorsun.Kızıldan çaldığın siyah saçlarınla,bir rüyada koşuyorsun dolu dizgin.Belki bir kelebeksin.Ki istiyorsun tutsun seni biri.Kanatlarından bırakarak rengini tek kızılı alıyorsun gül olarak ,gül bahçelerine yöneliyorsun.Bir türkü duyuyorsun uzaktan uzaktan,notalarını hatırladığın.Birden bir kız oluyorsun küçücük.İlk okula başladığın gibi,neşeyle yürüyorsun biraz korkulu,rüyan dönüyor birden.

Ben sana aşık olmuşum büyümen gerek.

Bir zaman trenle yapıyorsun yolculuk.Babanın elinden tuttuğu istasyonlar.Annen iki örgülü saçlarını taramış.Gözün istasyon şefinin oğlunda,oda sana bakıyor üstelik birini bekler gibi gözlerin içinde donuk,donukdonuk zamanlarda yol alıyorsun.Annen hala başını okşuyor ,sen kim diye bakıyorsun başını kaldırarak.Biri geçiyor önünden çabucak.O mu diyorsun.Bir kaç istasyon geçiliyor iki yanı kavaklı istasyonlar.Baban almak annen vermek sevdasında.Yol uzuyorda uzuyor.Rayların tıngırtılarını duyuyorsun gecenin sessizliğinde.İçini bir sıkıntı basıyor.Bir vagondan öbürüne koşuyorsun.Yok yok yok.Tren duruyor.Büyümüştün.Biri gözlerine gözlerine giriyor,ellerin kelepçeleniyor aniden.Mahkumiyetin bir kaç yıl.Tren kara bir tünele giriyor.Tekerlek sesleri tren sirenleri toz duman,geçen yıllar;tünelin sonu görülüyor... fakat daha bir kaç tünel var.Ellerinle tutuyorsun yastığın ıpslak.Bir ara veriliyor. Birinci perde tamam. uyanıyorsun.

rüya/perde II

Yine dalıyorsun günün yorgunluğunla.İlerin dizlerin mecalsiz.Bu günkü temizlik.Yorgun yorgun yine biniyorsunuz baban annen ve sen.Tren ikici tünele hazırlanıyor.Annen ne varsa seriyor kompartımanda yemek yeniliyor.Vakit sabah.Güneş dağların üzerine vuruyor.Bir umut var diyorsun havagüzel.Başını uzatıyorsun pencereden.Annen heyecanlanıyor.Eyvah çocuk düşecek.Pencereden atlıyorsun.Pamuk prensesmişsin güya.Bir saltanat arabası duruyor,birden karabalçıklara batıyor ayakların.Anne diyorsun.Annenin elleri anında saçlarını okşuyor.Babanı arıyorsun.Tren hızlanıyor git gide.Bir istasyonda unutulduğunu görüyorsun.Başka başka çehreler.Uzun uzun ağlıyorsun bir taşın üstüne oturarak.Bir ses geçiyor içinden ürperiyorsun.Halbuki sana üzülme diyor. Birden çocukluğuna dönüyorsun.Üçbeş yaş araları.Annen gelecek gibi ihtiyarlamış,bu sana garip geliyor,umursamıyorsun.Gözlerin kapıdaki eşikte.Belki gelir diyorsun belki gelir.Mavi bir köşeden yeşil bir parka dönüyorsun.Sular sular sular.Her yerden fişkırıyor.Binalar yıkılıyor bir bir.Senin elinde biraz evvel kopardığın çim.Şimendifer düdüğünü öttürüyor.Gözlerin yarı aralı anneni görüyorsun,baban yine yok.Baban kırmızı kuşağını bağlayıp gidiyor.Tünele giriliyor aniden.Tren tünelin ortasında duruyor.Annen tedirgin,baban yine yok.Bilmediğin biri seni tutuyor.bir tünelden diğerine giriliyor.Bir hastane odasında açılıyor gözlerin.Yüreğine zıpkın yemişsin.Canın çok acıyor.Yine annenin ellerinde ellerin.Herkes sana kızgın.Niye pencereden elini uzattın diyorlar. Bir elin öbürünü arıyor.Baban yine yok.Sonra hastaneden de kaçılıyorsun.Penceresiz odalarda yaşıyorsun.İşte diyorsun huzur bu.Bir çiğlık duyuyorsun duvarlar arkasından dalgalar duvarlara vuruyor.Bana ne diyorsun bana ne!ben huzurluyum şimdi. Duvarlar yıkılıyor çiğlığın şiddetiyle.Mavi bir deniz oluyorsun.Köpüklerinde kırık kanatlarıyla bir martı duruyor.Dönüyor bakmıyorsun.Balkıkların iştahla saldırıyor.Normal diyorsun normal.Her cablı diğerini yer.Martı son gayretiyle havalanıyor.Dalgaların uzuyor uzuyor uzuyor martıyı sakın bir koya bırakıyorsun.Ellerinden eski kirleri siliyorsun.Görmemeli diyorsun bu beyaz martı,tünellerden geçerken elime bulaşan kiri. Uyanıyorsun.Martı derin bir rüyada boğuluyor.Seyirciler pembe mendilleriyle siyah gözyaşlarını siliyorlar.Bir çan sesi duyuluyor. İkinci perde bitti bir ara veriliyor.

hayat hakkında denemeler

Yaşamımızın her anında , sevgi çenberi içinde yaşarız.Şöyle bir yaşamımızın gerilerine doğru gidelim.Hepimizin ilk sevdikleri ana va babalarımızdır.Diyeceksiniz ki bazı ebeveynlerin evlatlarına olan bağlılıkları epeyi gevşek olabiliyor.Bu istisnaları bir kenara bırakırsak ,içimize giren ilk sevgi ana sevgisidir.Bu sevgi yaşamımızda karşılaştığımız ve her sevgi ile karşılaştırdığımız temel bir sevgidir.Hepimiz ömrümüz boyunca bu sevginin gölgesinde kendimizi güvende hisseder ve asla vazgeçmeyi düşünmeyiz.Her karşılaştığımız sevgide ana sevgisi gibi karşılıksız ve sonsuz bir sevgi bekleriz.

Tabii dir ki zamanla yaşamın akışı içinde hayatın renklerinin ana sevgisi gibi sadece beyaz olmadığını farkedebiliriz.Yepyeni renkler girer yaşamımıza veya geçer gider yakınlarımızdan.Hayatımızın tablosunu çizerken gerekli renkleri gerekli oranlarda ve uygunlukları içinde bir araya getiremezsek ana sevgisinin verdiği beyaz bir tablodan başka bir renk hayatımıza girmez.

Hayatın renkleri sevginin renkleridir.Henüz daha başlarda coşkuyla boyadığımız tablolara bir zaman sonra baktığımızda genellikle beğenmeyiz.Bu çok doğal olan durum karşısında kimilerimiz yaşamın renklerinden vazgeçerek güvenli ama renksiz bir tabloda yerlerini almayı tercih ederler.Halbu ki yaşamın her anından alınan renkler gide gide yaptığımız tablonun daha güzeliklere doğru yürümesidir.Bazılarımız pes ederek belli bir hedeften daha ileriye gitmeyi beceremez.Halbu ki hayatın renkleri ve sevginin sunduğu sürecin yürümesini engellemezsek yaşamımızın bir yerinde arzuladığımız tabloyla karşılaşabiliriz.

Zaman bizlere renksiz ama güvenli bir ortamla,güvensiz ama binbir renkleriyle gözleri kamaştıran bir tablo sunuyor.İkisinden birinde yaşamak bizim tercihimizdir.

Yalnızlık

Ne zaman içim sıkışsa,sığındığım bir yer vardır .Yalnızlığım.İçime döner bakarım hep.Yalnızlığım bekler beni vefalıca.Sebebini sormaz sorgulamaz.Yanlışlarımı vurmaz yüzüme.Hep affeder beni yalnızlığım.Girer hafifçe koluma yürürüz.Düne,daha evveline ,güne gelmeden evvel. Bir tütün tarlasında koşuşturuz zaman zaman.Zehrin çiçeklerini kokarız beraberce.Uzanırız tütün tarlasının ortasına gece yarısı.Tütünler arasına ekilen karpuzların çıtır çıtır büyüme şarkılarını dinleriz bir zaman.Gece böceklerinin susmaz sesleri arasında.Umutlar, yıldızlar kadar parlak bulutlar gibi yakındır.İçimiz bir serinlikle dolar.Issız gecenin içinden hışırtılarla gecen domuz sürülerini,endişeyle karpuzlara ,tütün diplerine saldıran tavşanları gözleriz sessizce.Ay gümüş bir tabak aksi gibi vurur gözbebeklerimize.Zaman sanki iki ucundan kesilip tutulmuştur.Öyle konuşkandır ki ve de bilgili yalnızlığım, dur durak bilmeden konuşur benimle.Derdimi bilmek çare bulmak için didişir durur ne kadar umutsuzlaşsamda, sabah doğacak güneşi anlatır bana sabırla."yeni bir gün doğacak birkaç saat sonra.Serçeler, tarla kuşları,karıncalar kertenkeleler hatta akrepler bile dans edecek yeni günle,yeni günle her şey yenilecek meraklanma;akşam sefaları solsada papatyalar beyaz beyaz, dağ laleleri beş on renk açacak çalı diplerinde.Zaman koptuğu yerden başlayacak yine."Işık kirpiklerimin arasından girerken gözlerime ,yepyeni bir ben doğar içimde.Ağustos böcekleriyle şarkı söyleyen,karıncalara, kuşlara ,papatyalara, lalelere bakan gözlerimde,gün doğar yeniden.yenilenen.

Kormayın derim ben yalnızlığınızdan, dost olabiliyorsanız kendinizle.

YALNIZLIK 2

Geçenlerde yazmıştın.Ne zaman sıkışsam yalnızlığımı sığırırım diye.Bu günde uzun bir yalnızlığa düştüm.Sanırım yalnızlık benim yolum.Ne yapсам döndüremiyorum bu yolu.Yalnızlıktan kurtulmak mı istemiyorum ki böyle hep düşünüyorum iki de bir diyorum kendi kendime.Ve yahut ben iletişim mi kuramıyorum acaba diğer kişilerle.

Bu yalnızlığımı irdelemek istedim bu gün; Genellikle iki kişi bir arada olduğunda insanın yalnız olmadığı sanılır.Hepimiz biliriz vede yaşamışızdır ki kalabalıkların arasındada kişi yalnızlık çekebiliyor.Hele karşı cinsimizle kuracağımız bebaberliklerimizde yalnızlığa düşmemek için Mevlana'ın şu sözünü ışık etmişimdir düşüncemde"KUSURSUZ DOST ARAYAN DOSTSUZ KALIR". Özellikle çoğumuz kendi kişiselliğimizden zor vazgeçeriz.Çok doğaldır bu.

İki kişinin dostluğunun yürüyebilmesi için karşılıklı olarak öncelikle ön yargılardan kurtulmaları gerekir.Çok yaygın olduğu için misalliyorum-Her erkek aynıdır veya her kadın aynıdır gibi.Öncelikli olarak bu ilk katı önyargılarla yargılıyorsan yaşamı zaten baştan bir dost edinebilme imkanları bulabilme yolları kapalıdır daima.Bunun gibi hepimizin sayabileceği birçok önyargılar vardır ve toplum içinde bayağıda yer kaplamaktadır.Bunun yanında bence en önemli olan bir eksik bir yönümüzde daima kendimizi haklı görme eğilimimizdir.Bu eğilimimiz bizim hoşgörme kanallarımızı tıkar ki karşımızdakinin gözyaşlarını dahi göremeyiz.Karşımızdakine yüklendikçe doğrunun sadece kendimizin bildiği gibi ve değişmez olduğunu iddia eder çepecevre sevgi ile donatılması gerekli bir durumu dikenli teller le çevreleriz.Dost bildiğimiz illa bizm gibi düşünmesini bizim gibi algılamasını bizim kadar bilmesini kısacası bize benzemesini isteriz.Halbu ki kaynaşmanın beraberliğin bir olmanın birçok yolundan biri aynı yolda fakat ayrı nitelikte olmakta yatar.

İçinden su akan boruların sadece yivi veya sadece set'i olsaydı su acaba gitmesi gereken yere ne kadar giderdi veya gidebilirmiydi.Dostluklarda veya şöyle diyelim bir yaşamı paylaşmayı hedefleyen iki insanın insan olmanın erdeminde buluşabilmesi bile yeterlidir bence.Yiv ile set'in aynı maddeden imal edilmeleri gibi.Yoksa bir anın dahi değeri biçilemeyen zamanı yaşamayarak en değerli hazinemizi kaybederiz boşboşuna.

"AŞK HIÇBİR KURALA ,HIÇBİR ABLUKAYA,VE HOŞGÖRÜSÜZLÜĞE SIĞMAYACAK KADAR ÖZGÜR DÜR."KURALLARA, ABLUKALARA,HOŞGÖRÜSÜZLÜĞE SOKULMAK İSTENEN AŞK VEYA DOSTLUK DEĞİL KRAL İLE SOYTARISI,EFENDİ İLE KÖLESİ VEYA ŞİMDİKİ ZAMANDA PATRON İLE İŞÇİSİ ARASINDA YAŞANACAK BİR DURUMDUR BENCE"

SİZCE?

bilmediğim birine mektuplar

sevgili dostum,

Ben seni hiç tanımiyorum.Sanırım sende tanımiyorsun beni.Tanımadığım birine insan ne çok şeyler yazabilir diye geçti geçen gün aklımdan.Güz yağmurları başladı başlayacak günlerdi bu günler.Bulutların hoyratça dans ettiği,insanları hazırlıksız yakaladığı günler.

İçim sıkılıyor ne yapmam gerektiğini nasıl yapmam gerektiğini niçin yapmam gerektiğini düşünüyordum.Hiç bir şey gelmiyordu aklıma.Ama yağmur giderek hızlanıyor ben giderek daha çok ıslanıyordum.Olsun diye geçti içimden.Uzun yaz yakmış bunaltmıştı.Tepeme düşen yağmur damlalarının içime sakın sakın sokuluşlarını hissediyordum.Bu gün pazartesiydi galiba.Öyle ya dün tatil olduğundan bisikletime atlayıp şehir dışına bir koruluğa gitmiş bir kaç sayfa karıştırmıştım.Dün hava ne güzeldi.Yazın en olgun günü.

Yağmur bütün gün durmadı.Bende.Şehrin bir ucundan bir ucuna dolaştım tüm gün.Bu ilk yağmurun topraktan yükselttiği kokuyu sende bilirsin.Gerçi şehrin içinde artık toprak kokularının yerini başka kokular alıyor.Çöp kokusu,yemek kokusu,vesaire vesaire.Şimdi bunları sana laf olsun diye anlatıyorum tabii.Satır aralarından beni gide gide tanıman için.

Sen beni tanıdığında bende seni tanımış olacağım.Dostluklarda böyle başlamıyormu.Tesadüfü karşılaşmaların gizemli tanışmalarında.Belki bizde br gün böyle tesadüfi bir karşılaşmayla tanışabiliriz diye umutlanıyorum umutsuzcada olsa.Kimbilir ne güzel olur hiç tanımadığım biriyle tesadüfen karşılaşıp tanışmak.

Bu gün sana daha fazla yazmayacağım.Yalnız sana bir ipucu vereyim.Daha doğrusu bana yazabilirsen -ki nasıl yazabileceğini bilmiyorum-Doğal olarak bana hitap etmen için benim bir ismim olmalı değil mi.Şöyle söyleyeyim ,ben bir akdeniz şehrinde yaşıyorum.Denizlerin en sevdiğim yaşayanlarından birinin ismiyle hitap edebilirsin bana.Mesela ,martı diye.

Uygunsa bende sana deniz diyeyim ne dersin.Deniz ve martının dostluğu gibi olsun bizimde dostluğumuz.Mavi kadar güvenli beyaz kadar temiz.

Şimdilik hoşça kal.

sevgilerle.

martı.

zamani sevgiyle aldatmak

Ne zamandır yağmayan yağmurlar yağdı yine.Yine yeşermek için baharla şimdi göçte doğa.Karıncalar kışlıklarını düzmenin huzuruyla yuvalarında.Çiçekler tohumlarını saçıp solup gittiler bir daha bahara gelmek üzere.Bense doğanın tekrar tekrar yaşama merhaba demesini seyrettim hep.Ne kadar çok isterdim bir çiçek gibi her bahar yeniden açmak,bir dal gibi fıskırmak gövdeden.Ama olmuyor işte.Beraber varolduğumuz zaman bizi terkedip gidiyor bir gün vefasız bir sevgili gibi.

Zamanın bu vefasızlığı yaşama bir kere gelmenin olgusuyla daha da acı veriyor.Halbu ki bir şans daha verilseydi ilk yaşamımızdan edindiğimiz tecrübe ile ikinci bir yaşamda belkide mutluluğu yakalabilirdik.Hiç olmazsa ben yakalayabilirimiyim diyorum.Tek bir yaşamda mutluluğu yakalayabilenler varmı acaba.Sanmıyorum.Belkide yakalamakta mümkün değil şu mutluluğu.

Işığı ilk gördüğümüz andan son gördüğümüz ana kadar geçen zaman içinde ne çok ilgisizliklerle geçiyor zaman.Kimimiz sevdiğimiz bir mesleği seçiyor ama sevebileceğimiz bir karşı cinsi seçemiyoruz genellikle.Bunun terside olabiliyor.At bulup meydan olmaması hesabı.Arayaduruken son ışık çakıveriyor gözlerimizde.İlk ışık kadar muhteşem ve gizemli son ışık gibi olgun ve dingin.Çıkıp ayrılıyoruz yürüyüşten.

Ne yapmamız gerektiğini bilemiyorum bende.Çarpıcı bir kızılıkla olgun bir kızılıkla geçen ömrümüzde zamandan neleri çalabiliriz diye.Yaşam boyunca ,yapılabilek en önemli şey önerileni değil içimizde varolageleni yaşamak için çabalayabiliriz.Ne kadar başarabilirsek.

Zamanı aldatamayız ama ona yaşayabildiğimizi gösterebiliriz.

Sevgiyle.

Yokoluşsuz

İnsan, tüm varlığını bırakıp gidiyor bu yaşamdan. Onca cabalarla, emeğe , var edilen mal mülk, para, şöhret bir gün yok oluyor. yaşamın sürdürülebilmesi için canlının bazı alet edevata ihtiyacı var. El ayak kol bacak gibi mesela. Bunlarında tümünün bir gün silinip gitmesi doğanın doğal bir kanunu. Yaşamın başlamasıyla var olabilme ve yarınlara kalabilme azmi en çok insan ırkında bulunmaktadır. Bununda nedeni düşünme yetisinin oluşmuş olmasındandır. Toprağı her kaldırışımızda altından çıkan onca yaşanmışlıklarda arda kalan, kalanların sahiplerinden çok üretilmiş olanı üretenlerin kimlikleridir. Yazının bulunuşundan evvel insanoğlu sevincini, derdini ,yaşadığı mağaralara çizmiş. Bu çizişler gelişerek yazıya dönüşmüş zamanla, uzun bir zamanla. Onca varlığımıza rağmen ileriye bırakabileceğimiz çok önemli şey tüm zamanların yarattığı düşüncedir. Her ne şekilde olursa olsun üretilebilmiş bir düşünce zaman içinde aktarılarak varlığını sürdürebilmektedir. Yazının gelişmesiyle birlikte de insanoğluna bırakılabilecek en değerli varlık, üretilmiş düşünceleri kayıtlayan kitaptır. Çağ'a damgasını vuran ve bundan sonra vuracak ne silah ne mal mülk ne para. Tozlu raflarda zamana meydan okuyabilen sadece kayıtlanmış düşüncedir.

boşluk

Anlamsız bir günden anlamsız bir güne aktarıyordu gece onu..Bir gecede takılıp kalabilseydi halbuki..Hep böyle zamanlardamı yaşayacak hep böylesi iç sıkıntılarıyla mı geçecekti günler.Lüzumsuz koşuşturmalar lüzumsuz konuşmalar bir lüzumsuzluk denizinde kabaran dalgalar..Hep hep hep ayı izi takip ettirilir gibi bir kanıyla irkildi.Sabahın körüydü ve vitrinin önünde ne arıyordu.."Gelin/Damat" adlı mağazanın içinde sabahın bu saatinde kimlerdi bu kalabalık.Geç mi kalmışlardı yoksa erken mi davranıştı bu..İçeride sarı saçlı,gözleride yumak yumak olmuş umutlarıyla evleneceği erkeği çocuksu elleriyle tutmuş işaret parmağıyla beğendiklerini gösteriyordu sıra sıra bir kız..Erkekse bir yukarı bir sağa sola bakarak cebindeki paraları sayıyordu yetermi diye..öfff.. aman.. Bildiği manzarlardı bunlar.Vitrindeki aksine bir göz kırpıp yürüdü yokuş aşağı olan yoldan.Etraf gitgide kalabalıklaşıyor gün ışıldıyordu.İnsanlar zamanı geçeceklermiş gibi koşuşturuyorlardı.Memur, işçi, kadın ,erkek keşişleme birbirlerine giriyorlar ama düğüm olmuyorlardı.Alışkanlıktandı herhalde diye düşündü.Peki yeni bir memur işçi veya bu caddeye ilk defa giren biri bu keşişleme yürüyüşlerden nasıl kurtuluyordu..Kendi memuriyetinin ilk gününü hatırladı.Otobüse binerken ayağı kaymış otururken yandaki şişmam bir bayanın kucağına yıkılırcasına oturmuştu.Kalbi değişik bir ortama tanımadığı bir çok insanla karşılaşma ihtimalinden tit tir tiriyordu ayakları belli blirsiz şimdiden.Ya müdürün yanıda ne yapacaktı..veya şefin..Kaşarlanmış memur ve memurelerin karşısında hangi stilde durmalıydı.Ellerini öne mi kavuşturmalıydı veya arkaya mı kilitlemeliydi..Vesaire vesaire..İçinden yüklüce bir havayı dışarı fırlattı.

Memuriyetinin o ilk günü herşeyi unutmuş, etrafı yabancılaşmış ,tokalaştığı eski memurların sesleri boğuklaşmıştı kulaklarında."Hoş geldiniz ben Ahmet, ben Rüyeyda,ben sizin masa arkadaşınız, dedi biri..İsmini duyamamıştı.. Memnun oldum efendim ,diyebildi sessiz bir sesle.Yüzünün kızardığını ellerinin soğuduğunu farkettiler.Sesi ,elleri, ayakları topyekün aynı raksla titiyorlardı.O gün öğlen, işyerinde verilen öğle yemeğinde de döktü saçtı etrafa.O kadar uzun geldi ki zaman ona, zil çaldığında okuldan fırlar gibi fırladı muhasebe bölümünü kapısından.Hızla merdivenleri inerken, eskikilerin kahkahaları duyuluyordu hala.Şimdi geçirdiği onca yılı mahsuplayıp, mizanlayıp ,kar/zarar vetvelini çıkardığında, elinde sadece memuriyete başlamadan evvel olan kalmıştı.Kendisi.Aynı onbeş yıl evvelki gibi parasız,pulsuz,evsiz, barksız , yarısız.Sadece değişmiş ,değiştirilmiş birini gördü vitrin camında.Vitrine birkaç damla düştü.Belliki sonbahardı.Bir aşk bile yaşamamıştı doğru dürüs....

en son anda..

Hepimiz ,karanlıklardan az çok korkarız.Karanlıklar belirsizliği bilenmezliği temsilidir genellikle.Işıksız bir yol.. karalıkta bir mezarlık.. dibini göremediğimiz su.. bizi hep tedirgin etmiştir.Maalesef ançak ölümne yakın anlayabildiğim babam der di ki;"oğlum atını bulanık suya sürme".Yaşamım boyunca buna ne kadar uyduym bilemiyorum.Veya uyabildim..

Yaşamımızda belirsizliklerle dolu değil mi? Karanlıklar gibi.Geldiğimiz yer belirsiz gideceğimiz yer belirsiz.Zaman cizgimizin ortasında kalan anlarda, bir çok belirsizliklerle geçip gidiyor.Bir şeyler öğrenmek ,yarınlarımızı sözde kurtarmak için yıllarca kör bir döğüş içinde geçen, eğitim yıllarımız arkasından gelen iş,kariyer, meslek, evlilik, çoluk çocuk gibi olayların hangisi öncelerinden belirli.Karanlık belirsizliklerle süslenen yaşamı yaşanabilir kılan sanırım var oluşun tek nedeni olan sevgi.Ki onu da çoğunlukla bulamıyor veya çabuk kaybediyoruz.Sevginin bir çok merdivenleri varsada,en kayda değer olanı hepimizin de mutabık olduğu karşı cinsle olan sevgimiz, bir başka deyişle aşk'tır.Her ne kadar sevgi ve aşk kelimelerinin anlamları hakkında çeşitli görüşler bulunsada netice itibariyle sevginin olgunlaşmasıyla varolan aşkı, bir kere yaşayabilmetedir insanoğlu.Kendi yüzümüzü aynada farkettiğimizden beri hepimiz bu duygunun çeşitli şekilleriyle haşır neşir olarak olgunlaştırız yıllar geçtikçe.İlk çağımızın günlerinde duymağa başladığımız bu duygu durumu genç dediğimiz yıllarımızda doruğa ulaşır ki, akli baştan alarak ne yaptığımızı bilmeden koşar çoşar yaşarız.Bir çok hayal kırıklıklarından terkedilişlerden terkedişlerden sonra aşkın ne olup olmadığını anladığımızda, yaz bitmiş sonbaharın ortalarında bakarız tekrar aynalara.Tepelere yağın kar,cizgi cizgi etmiştir eriyip inerken aşağılara.Durup bakarız ki içinden farketmeyerek geçtiğimiz bahar ve yazlarımız bir daha ele geçmeyecek yerlerde kalmıştır.Tam sevmeği öğrendiğimizde yaşama bir başka gözle ,gönülle baktığımız an,uçurumun kenarında kalakalmışızdır.O an bekleriz , umutlanırız ki o uçuruma kalan ufacak yerde ,bir sevda yaşayabilebilirmiyiz.En son metrede dahi olsa bir aşk yaşamayı arzular gönül.Yaşayabilene bu son aşk ;bir günü bin yıl eder.
sevgilerimle.

20/11/2009 İzmir

kitabın gücü

Bir gün radyoyu dinlerken bir tıp doktorunun şu sözlerine takıldı aklım"bunca iyi eğitim görmeme rağmen hiç bir eğitim görmemiş halk ozanlarının yaşamı nasıl benden daha iyi algıladıklarını düşünmeğe başladım".
düşünmelerimin sonucunda gördüm ki kelimelerin gerçek anlamlarını ancak yaşayarak algılayabiliyoruz".

Sevmeyen aşkı anlatmak,yemeden bir tadı tariflemek,yüzmeği öğrenmiş ama hiç yüzmemiş birinin yüzme hoşluğu gibiydi yaşamadan ahkam kesmek bir husus hakkında.Üniversiteye ilk başladığımız yıl abilerimiz ellerimize sol içerikli pankarları tutuşturup yürütülmüştük yollarda"EMPERYALİZME HAYIR","FAŞİZİME HAYIR ","GO HOME YANKEE"
,diyerek.Ne kadar yabancıydık o zaman o söylediğimiz sloganlara.Bir çoğumuz bu kelimelerin anlamlarını dahi tam olarak anlayamıyorduk.Ne bir fabrikanın ağır şartlarında çalışmış,nede tarlalarda tütün ekmiş ekin biçmiştik.Hele hele konularla ilgili tutarlı bir okumamızda olmamıştı çoğumuzun henüz.Okumanın da öyle kolaysı bir iş olmadığını dört yıl işletme fakültesinde okuyup askere asteğmmen olarak atanmamdan sonra tanıdığım bir ermeni arkadaşımдан öğrendim.

Bir yaz gecesi taburun tüm rütbeli subayları din hususunda bir tartışmaya girişmiştik.Kimimiz kendini dindar,kimi ataist,kimi hem dindar hem aşırı milliyetçi,kimi kominist,sosyal demokrat,vs vs sayan kişilerdik. Sabahın kör karanlığına kadar havanda su dövercesine atılıyor ama bir türlü bir karara varamıyorduk.Bir ara birliğe, görülen lüzum üzerine atanmış bulunan bir ermeni asıllı asteğmen arkadaşımız mahcup bir edayla tartışmamıza katılmak üzere mücadele istediğinde , dindarlığı ile övünen arkadaşımız fütursuzca şöyle hitap etmişti "sen gayri müslümsün karışma" Bu söze ermeni asıllı arkadaşımız gayet sakin ve kararlıca , tartışmaya katılmaya alınmasını rica ederek cevapladı.Ben ve diğer bir çok arkadaşım sanki hakkımızmış gibi mücadele etmiştik tartışmaya katılmasına.

O gece ,benim yaşama başka gözle bakacağım bir gün olacağını sabahın ilk ışıklarıyla anlamıştım.Ermeni asıllı arkadaşımız ,din hususunda (Kurandan misaller vererek)hangi ayetin nerde, nasıl ,neden sonra ,indirildiğini,Türkiyede ve dünyada Müslümalığın durumunu uzun uzun anlattığında,dindar arkadaşla beraber hepimiz sanki vücudumuza buz pompalanmış gib donuklaşmıştık.Dindar arkadaşımız sonunda şöyle demek durumunda kaldı mahcubiyetle"sen,bizden de fazla müslümansın ama namaz kılmıyorsun".Ben kliseye de gitmiyorum dedi ermeni arkadaşımız.Fakat bu ülkede okuyup üniversite bitirmiş insanlar olarak bizlerin,dini detaylı olarak bilme zorunluluğumuz hatta mecburiyetimiz vardır "Yoksa toplum hurafeler arasında yokolur gider".

O sabah askeri gazinonun yatakhenesinde beraber kaldığım o ermeni arkadaşla itiraf etmek durumunda kaldım-Ben üniversite değil ancak ilk okulu bitirmişim-.Şimdi ne yapabirim bu açığı kapatmak için? dediğimde işimin çok zor olduğunu ,okumanında bir emek, alışkanlık ,önceliklerle istekle elde edilebilecek bir özellik olduğunu bahisle istersem ve de zamanımı onun insiyatifine bırakmayı kabüllesen yardım edebileceğini söyledi.Bir hafta aynı kitabın aynı sayfasını okudum, tekrar tekrar anlayabilmek için.Gözleri hep üzerimdeydi ve bende inatla direniyordum kendime.

Bir zaman boşa geçirdiğim zamanların hesabını yaptım.Sonra nereden başlanmışsa kardır dedim.Şimdi iyi ki ona rasladım diyorum.Çünkü askerden dönerken gitmişliğimden hiç eser yoktu.Konuşmam ,düşünce yapım gibi çok yönüm değişmiş cehalet giysisini yırtıp atmıştım üzerimden.

Bu gün başarabildiğim ne varsa hep o güne o arkadaşla borçlu olduğumu unutmuyarak okuma alışkanlığımı bir misyoner gibi yaymak için uğraştım uğraşıyorum her zemin ve zamanda.

21/10/2009 İzmir

bir asır /bir gün

Bu gün ,zamandan sıyrılıp baktım biran yaşama. Bayram dolayısıyla gittiğim mezarlıklardaki mezar taşlarında yazan ,doğum ve ölüm tarihleri hiçte adil değildi. Neredeyse bir asır yaşamış insanlarla bir gün yaşamış insanlar yanyanaydılar.onları ziyaret eden dinsel görevlerini yerine getirmenin huzruyla dolaşanlarda aynı onlar gibiydiler bir asır/bir gün.

Yaşamı zindan eden bir çok neden bulabiliriz sunabiliriz istersek.İstersek yaşamımızda ,kendi cennetlerimizde yaratabiliriz. Bu bizlerin ellerinde.Fakat ne yazık ki yaşamın bir masal bizlerinde bir masal kahramanı olduğumuzu kavrayamıyor ,belkide anlamak istemiyoruz ,yaşamın bize sunduğu yasak meyvaları yemek adına.Paranın ,pulun şöhretin iktidarın ışıltılı yıldızları cezbediyor bizleri. Bizleri yaşamın gerçekliliğinden uzaklaştırarak bir masal içinde masallar üretiyoruz kendimize.Yaşamı belki de hiçbir şekilde kavrayamayacağımızın sıkıntısı bizleri o yaşamın en can noktalarına saldırmamızı ,onu yok saymamızı, bencilliğimizin en yüksek katlarında gezindiriyor .Kazanmak daha çok kazanmak ne pahasına olursa olsun kazanmak. Yıktıklarımızı tahrip edip bir kenara bıraktıklarımızı yaptıklarımızdan veya yapmak durumunda olduğumuz halde yapmadıklarımızın bir başkalarının yaşamlarını yok ettiğini görmemezlikten gelerek, güç uğruna ,haklılık uğruna, sevgiye kardeşliğe mutluluğa giden yolları kesiyor kapatıyor bozuyoruz.

Halbuki sayfaları geriye doğru çevirdiğimizde bizlerden evvel de bir çok yanlışlıkların,bencilliklerin ,iktidar ve güç isteklerinin ,maddesel zenginliklerin ,hiçbir insana veya zümreye mutluluk sevgi ve ışık saçmadığını görebilmemiz pekte zor bir eylem değildir.

Yüreklerimize sevgi,belleklerimizde bilgi ve akıllarımıza zamanı yorumlama ve neciceler çıkartabilmesi özelliklerini kazandırabilmemiz umuduyla.

Münir S.Güresen
İzmir 2009

sevgi

İnsanoğlunun , bu uzayda bu sonsuz boşlukta, bu bilinmezliklerde ne kadar zavallı ve bir o kadar da güçlü olduğunu bilebiliyoruz derim.Düşünebilirsek, varlığın içindeki varlığımız bir yönden çok önemsiz miktarda amma bir yandan da çok önemli nitelikte.Bilmiyoruz ki! Veya devamı süregelen bulgularla vardığımız şu andaki sonuçlar acaba ne kadar doğru?İnsan olarak varlığımızın yaşama neleri sunup neleri yok ettiğini,ileriye doğru gittiğimizde neleri kaybettiğimizi,kazançlarımızın nasıl oluştuğunu kesin kes bilebiliyormuyuz? Bildiğimizi farzedtiğimiz çok şeyin zamanın içerisinde doğruluğundan şüphelendiğimiz ne çok yeni bulguların ışığında karardığını hep görmüşüzdür.Ne kazanırsak kazanalım veya ne kaybedersek kaybedelim sonuçta yönlendiremediğimiz bir çok şeyin arasında kendimizi kendimizle kandırıyor yalanlıyoruz farketsekte farketmesekte .Değişmiyor çizilen yol .Tarihsel süreci bir yere kadar ve ısrarla yakalamamıza rağmen zamansal süreci yakalayabilme yetimiz henüz yeteri kadar gelişmiş değil.Bir çok şeyi biliyoruz amma bir çok şeydende emin değiliz.Zamanın içereinde en saf olarak var olan özelliğini zamanın dahi bozamadığı yoklaştıramadığı değişime uğratamadığı var oluşundan beri apaçık şekilde değişmezliğinle dikkat çeken tek şeyin sevgi olduğunu görüyoruz.Tüm duyguların sevgi yanındaki önemsizliği varlığın sevginin belirsiz sonsuz ışıklarında körelmektedir."Sevgi varoluşun en önemli nedeni sevgi yokluğuydu var oluşun yoksulluğudur.

denemenin denemeleri

Yaşamı uzun bir zaman aralığı olarak katetmiş olanlar bilirler ki , yaşamlarımız denemeler yanılmaları geçmiştir.Ne kadar bilsekte bizden evvelkilerin yaşamlarında yapıp yapamadıklarını, zaman o kadar acımasız ki ; süratle değişerek bizi hep aldatıyor bizden evvel yaşanmışlıkları değersizleştirerek.. Zaman öylesi hızlı ve sessiz yürüyor ki bizle bizi bıraktığında ne ile olduğumuz durumuna geldiğimiz farketmiyoruz.Geçmişimizdeki değer yargılarımızla şu anda ki değer yargılarımızın arasında ki farkın nedenleri ne ! değişen bizlermiyiz, yoksa zaman değiştiği için mi bizler zamana yabancılaşıyoruz.Fiziksel değişimlerimizin nedenlerini hiç düşünüyormuyuz? maddesel değişimlerimizin duygusal değişimlerimizle hiçte orantılı olmadığını farkettiğimizde içimize çöken derin hüznün geçmişliğimizin ellerimizden kaçırdığımız yaşamlarımız olduğunu farketmemizin acıları değildir. Söylememiz, haykırmamız , delicesine üzerine gitmemiz gereken bir çok şeyi ,korkularımızın gölgelerinde terketmiyoruz hangimiz diyebilir..Bazen bir şarkının ,türkünün ,sesin çağrışımla döndüğümüz geçmişimizi tamir edebilme imkanının olmadığını sıkıntısı ,tutamadığımız göremediğimiz varlığımıza verdiği zehiri hangi pan zehirle önleyebiliriz ki..Velhasıl yaşam içine girildikçe üzerinde akıl yürütüldükçe daha da düğümşelerek çözümsüz sonsuzluklara sürüyor bizleri.. Yaşamın uçurumuna gelenler çok iyi bilirler ki olan biten tüm şey bir şey olmanın sonucundaki hiç bir şeydir.....

SEVGİ KOŞULSUZDUR

Yaşamın insana öğrettiği en değerli şey ; bir evvelki bildiklerimizin ,duyduklarımızın ,hissettiklerimizin hatta sevdiğimizi sandığımız çok şeyin öyle olmadığını kendimizle karşıımızdaki (ötekinin) son bulmaz bir savaşımının sürekliliğidir. Düşünen bir varlık olarak öncelikli kabulümüz mükemmel olmamamızı kabullenebilmektir. Ötekinin kusurlarını yanlışlarını bağışlayamıyorsak ötekinin de bizi bağışlamama eylemini peşinen kabullenmemiz gerekir.Eğer kendimizi mükemmel addetiyorsak ötekimizle bir noktada buluşabilmemiz de mümkün değildir. Kusuru ve eksikliği üzerimize giyebilmek için gözlerimizin ,düşüncelerimizin , davranışlarımızın mükemmelsizliğine dair kesin bilgimiz olması gerekir.Peki ; böyle mi yapıyoruz çoğunlukla hatta her halukarda.. Tabii ki hayır.. peki bu durum yukarıda bahsediln durumlarla uyuyor mu.. ona da hayır diyebiliriz tereddütsüz.. Nasıl yapmalıyız ki kusurlarımızın ve eksikliklerimizin ötekilerimizle aynı olduğunu farkedebilmek için.. Öncelikle "ben" odaklı düşüncelerden ve söylemlerden ayırmalıyız benliğimizi.. Kendimizin kusur ve eksikliklerini kabullendiğimizde ötekimizinde eksik ve kusurlarına daha hoşgörü ile bakabiliriz. İnsanoğlunun benciliğiye bu düşüce davranışımızı genellikle engellemektedir.İnsanoğlunun benciliğiye özellikle yaşamda tek başına olduğunu ,varlığının sa öteki ile varlaştığını gösterir ...İnsan türleri arasında ki çatışmaların yok olabilmesi için hem ötekinimizin varlığını kabul aynı zamanda varlığımızda ötekimizi var ettiği bilincine varabilmemizden geçer.

öylesi bir şey

Yaşamın gizini keşfetmek için ne kadar çabalasakta gittiğimiz yer durduğumuz yerdir.Yüzbinlerce böceğin,her gün bir yeni bir şekliyle karşılaştığımız doğanın bir gün tümünden yokolabileceğini düşünüyormuyuz hiç.. Sabah kalkığımızda akşamın anlamsız tartışmalarını ,iddialarını ne kadar farkedebiliyoruz..ne kadar..? Bir gün ellerimizle özenerek dokunduğumuz tenlerimizin,daha parlak görünmesi için türlü türlü şampuanlarla yıkadığımız saçlarımızın ,düzenli şekilde veya hiç fırçalamadığımızın dişlerimizin,aynalarda gördüğümüz akislerimizde beliren güzelliklerimizin hiç beklemediğimiz bir anda hiç bir kıymeti olmayacak şekilde önemsizleşeceğini idrak ediyormuyuz ki ?.. Yapılan ve bundan sonrada yapılacak savaşlarda kavgaların nedenleri ne olursa olsun tarihin içinde sadece bir eski bilgi olarak kalmışlaşacağını, o an içimizi kemiren bir çok duyguların yokoluşunun içinde çöp tenekesine atılan herhangi bir nesneden fazla bir önem taşımayacağını,bilginin ve bilimin zamanın sonsuzluğunda önemsizleşerek yenileştiğini,her yenileşmenin eskileşmenin başlangıcı olduğunu,önemsizliğin içerisindeki önemin o an için çok büyük değere vardığını kavranılabilmesi yaşama tamamen özgür katkısız bir tarafsızlık,bencillikten uzak duygularla ve sevginin sabrın hoşgörünün oluşmasıyla mümkündür...

yakalamak, tutabilmek

Yaşamımıza başlar başlamaz birşeylere tutunmayı veya birşeyleri tutmağı arzularız.Öncelikle annemizin memelerini sonra ellerini eteklerini gözlerindeki sevgiyi babamızın davranışlarındaki kararlılığı güçlülüğü dostluklarımızda içtenliği riyasızlığı doğallığı açıklığı yakalamak isteriz ilişkilerimizin devamlılığı için..Bunları her yakaladığımızda sonsuz bir sevinç kaplar içimizi.. Bizi seven bizi koruyan bizim dertlerimize ortak olanların varlığı yaşamlarımızı anlamlaştırır..Bu anlamlı yaşamımızın devamlılığı yakaladıklarımızı tutabildiğimiz oranda ve sürede varolailir..Sadece yakalmakla kalırsak eğer, ilişkilerimiz sevgilerimiz, düşüncelerimiz, dostluklarımız vereceklerimiz, alacaklarımız, kuracaklarımız, koruyacaklarımız zamanın acımasız çarkında ezilirler ve tozlu raflarında unutulmağa mahkum anılar olarak kalırlar..Korunmayan tazelenmeyen içine yenilikler katılmayan korkusuzca ve de samiyetle doğrulukla içtenlikle bezenmeyen süslenmeyen her duygu ,zamanın karanlık girdaplarında tozlaşarak yoklaşırlar..Bir duyguyu yaşatabilmek içinse düşünsel emek gereklidir mutlaka.. Bakımsızlığın zamanı yenebilme ihtimali yoktur..

emeğin sürekliliği

Sayamadığımız kadar yıldan beri varoluşumuzu ; yıl ,yıl kazılan toprağın altından çıkan nesnelere değerlendirerek hiç olmasa görebilebildiğimiz algılayabildiğimiz yorumlayabildiğimiz kadarıyla bilmem kaç yıl evveli bizi bu günlere taşıyan evvelerimizin yaşamları yapabildikleri yapamadıkları hususlarında kanılara varıyoruz.Varoluşlarımızın izlerini, taşlarda, demirlerde, tunçlarda , bakırda, altında, yüksek tabakaların mezar taşlarındaki belirtilerle kavramağa ,anlamağa ve yorumlamağa çalışıyoruz. Toprak altından çıkartılan emtialarda, o zamanların zenginliği ve dolayısıyla gücü ellerinde tutan bir zümrenin bıraktıkları değerli eşyaların zamanlarının tüm yaşamlar hakkında ne kadar doğru bilgi verdiklerini de düşünmemiz gerektiğini düşünmeliyiz.. Küçük yaşamların şaaşalı saltanatları varetmek için sundukları emeği göz ardı ederek , Mısırdaki Firavunların,Anadoluda krallıkların ,yaşamın varolduğu her köşede, ülkede ,sadece güçlünün dolayısıyla soyguncunun, sömürücünün yaşam tarzlarını değerlendirerek tarih tespitlemek ne kadar doğrudur ki? Efesus'da bulunan kalıntıların,Antalya Aspendosta yükselen medeniyetin gerçek sahiplerinin emeğin olduğunun unutarak değerlendirilmesi ne kadar doğrudur..Yaratılan medeniyetlerde, emeğin yoğun izini yok sayarak tarihi yorumlamak, sunmak, değerlendirmek , riya ile iştiğal etmektir..Zamanın sonsuzluğunda ve sessizliğinde emeğin belirgin çoklu katkısının görülmesi değerlendirmeleri daha çok gerçeklerle bağdaştıracaktır." Emeksiz varlık,boş bir hayalden başka bir şey değildir"..

Diğerlerimiz ve biz

Biliyorum ki çoğumuz hatta hepimiz aynıyız. Yaşama geliş yollarımız, bir nesneye baktığımızda o nesne hakkında ifade edeceklerimiz, hemen hemen aynıdır. Yediklerimiz, giysilerimiz, türümüzün bize verdiği özellikler, korkular sevinçlerimiz, heyecanlarımız sevgilerimiz sevmelerimiz, inkarlarımız kabullenişlerimiz, temelde düşünüldüğünde hiçbir farkımız yoksa da hayatımızın doğumla ölüm arasında geçen pekte uzun sayılamayan zamanında hırslarımızın bencilliklerimizin, hoşgörüsüzlüğümüzün anlatamama ve anlayamamalarımızın, kinlerimizin acılarımızın, etrafımızda oluşan sonsuz değişimleri, anın yenileşerek tekrarını, aslında çok görülüşümüz ardındaki küçüklüğümüz ve acimizin çaresizliğimizin, bilmem kaç sonsuzlukta yaşamın sadece bir tekrar olduğunu fark edemeyişi, sonuçlarında; Kimimiz bir diğerlerimizi sömürerek aldatarak güç kazandığımızı, kimilerimizde diğerlerimizin gözünde belirlenecek doğruluğumuzun ve haklılığın görüntüsüne teslim olarak huzur bulacağımızı sanmaktayız.. Hepimiz yanılıyor bu durumda. Sömürmelerimizi vicdanlarımızda aklamak için ötekimizin yetersizliğini, beceriksizliğini deşerek haklılığın kutsallığına saklanmaktayken sömürülenlerimizde çaresizliğe ,kadere, ötekinin vicdansızlığına atıfla saklanmaktayız kendi ördüğümüz örtülerin altında.

Emeklerimizin ürünlerini hakça paylaşabilmeliyiz. Varlığımızın oluşumu diğerlerimiz varlığı ile oluşabileceğini, tarihe baktığımızda yaşanılmış yanlışlıkların azaplarını görerek kendilerimizin diğerleri hakkında kendilerimiz değerlendirdiğimiz gibi değerlendirebilsek, yaşam hem kolay hem güzel ve terk edişlerimizde bir hazine değerinde olacaktır...

Diğerlerimizin biz, bizim diğerler olduğunu kavramamız dileğimle...

anka kuşunun babası

Dinleyin dedi size neler anlatacağım,Anka kuşunun babası..Sandığınız gibi değil gördükleriniz,gördükleriniz gibi değil gerçek...siz ler sadece yaşadığınız zamanları algılayabilirsiniz.Çünkü ölümlüsünüz..Ölümsüz olsaydınız eğer kimbilir ne durumda olurdu evren..ölümlüyken, yakan ,yıkan ,hatta öldüren yok eden sizler,ölümsüzlüğünüzde .. düşünmek dahi istemiyorum..Bir kere ucu bucu yok ne düşüncelerinizin ne düşlerinizin ne görmeğe çalıştıklarınızın..Öyle çaresizsiniz ki ; bu çaresizliğinizi dahi çok şeymişsiniz gib algılıyorsunuz. Diğer bütün kuşlar hayır dercesine kanat çırpıtlar.."biz varız, biz varız , var olacağız... hiç bir güç bizi engelleyemez..geçmiş geleceği sonsuzluğu varlığı yokluğu hep biz ördük biz öreceğiz.."Anka kuşunun babası böbürlenmeyin dedi öyle..bildikleriniz bilmediklerinizin içinde önemsiz bir ayrıntı.Ayrıntılar tümün tüm güzelliklerini sunsada sizlere yine de yanıltıcıdır , yanıltıcı uçlardır ayrıntılar..

Tüm kuşlar düşünceye daldılar.Varolmalarının sonsuzluğunda..Uçtular uçtular uçtular düşündüler...Ayrıştılar bir yerde; Kimi ; Uçuyorum, o halde varım..Kimi; Var olduğum için uçuyorum dedi..O gündür bu gündür didiklediler bunu.. Halbuki çok önemsizdi.. Varlıkla yokluk ikiz kardeş kuşlardı..

28/07/2010 izmir.....

Anka kuşunun babası II

Sizler nasılsanız karşınızdakileri de öyle sanırsınız " diye söze başladı ertesi gün Anka kuşunun babası..Yine ormanın tüm kuş çeşitleri oradaydı..Merakla bekliyorlardı ,bu gün ne diyecek diye ..

Kuşlara uzun ,ama Anka kuşunun babasına az gelen bir düşünmeden sonra başladı söze kaldığı yerden..Evet dedi;biraz evvel dediğim gibi,sizler nasılsanız karşınızdakini de öyle sanırsınız..Çünkü gözlerinizin üstünde kendi perdeniz vardır ve ancak kendinizi görebiliyorsunuz içlerinizi.. Böyle bir perdenin ardına saklanmakta çok kolaylık geliyor sizlere..Aslında başınıza gelecekleri bildiğinizden, sanki kendiliğinden doğal bir perde imiş gibi kapatıyorsunuz gözlerinizi başkalarına başka alemlere başka dertlilere,yoksullara acizlere kimsesizlere.. Onlara bir şeyler yapmaya yeltendiğinizde, başlarınıza gelecekleri basbayağı biliyorsunuz..Yeltenseniz, ormanı yöneten, onu var edenin gazabına uğrayacağınızı biliyorsunuz ..Pekala ,bir gün sizlerinde kanatlarınızın veya ayaklarınızın kırılabileceğini , perde çektiğiniz için yok olduğunu sandığınız,yoksullukların, yapılan işkencelerin aciz bırakılmışlığın, soygunların ve bunların apaçık nedenlerinin karşınıza dikildiğinde ne yapacaksınız!..O zaman anlayacaksınız ki, beraberce uçmadıklarınızın yalnızlıklarından ötürü (onlarda bir zaman evvel sizler gibiydiler) kanatlarının kırıldığını yemlerinin savrulduğunu etlerinin lime lime edilip yendiğini ..Fakat ne fayda .. Sizler onlarla, uçmadığınızdan sizlerle de kimse uçmayacaktır..Ormanın insafsız'na teslim edeceksiniz kendinizi..Şimdi düşünün bu söylediklerimi ve tartışın aranızda..Yarın mutlaka daha iyi olabilir diye umutlanın..Ne yapmanız gerektiği karasız kalırsanız yarın, sizlere ne yapacağınızı veya ne yapmamanızı söyleyeceğim ,diyerek uçtu Anka kuşunun babası ,Anka dağının arkasındaki ülkesine..Ormanın tüm kuşları söylenenlerden gözleri fal taşı kadar açılmış kafaları karışmış bir şekilde bakıştılar ..Sonra ağır aksak tuttular yuvalarının yolunu ..Düşünce başlarını öne eğmişti...

küçük bilyeye yunus'ça bakmak

Şöyle biraz yukarılardan bakarsak yeryüzüne...Heyecanla koşanlar,ülke sınırlarında birbirleriyle savaşımlar,ayrılanlar sevişenler ,ağlayanlar gülenler ,fakirler zenginler, haklılar haksızlar,konuşanlar susanlar,dindarlar dine inanmayanları görürüz. Görürüz ki birbirlerinin gerçeklerinden habersiz, koşuşur durur insanlar.Birbirleriyle savaşımlar ne için,kim için savaştıklarını ,neden savaştıklarını,sevenler; ayrılığın sevişmelerin ikizi olduğunu bilmeden, sevinir ağlarlar, fakirler fakirliklerinin nedenlerini çoğullukla bilmezler bilebilenlerse güçsüzlüklerinden yakınırmlar,susarlar.Her çağda geçerli olduğu gibi ,haklılar daima güçlüler olduğu için haklılarda çaresizliğe sığınarak kendilerini avuturlar.Zenginler se kendi perdelerinin altında mutluluklarla yaşar gibidirler..

Biraz daha hatta çok çok yukarılara çıkıp baktığımızda herşey o kadar önemsizleşir ki;
Bu nedenle " kah ineriz yeryüzüne alem seyrededer bize,kah çıkarız gökyüzüne alem seyrededer bizi " demiştir Yunus..

Şu küçük yaşamın küçüçük bilyesinde geçirdiğimiz ömrümüzü kavrayabilmek için, Yunus gibi düşünmeliyiz , savaşmamak, ayrılmamak,fakirleşmemek,zenginleşmemek,hazsızlık etmemek ,hakkımızı yedirmemek,küçük bir azınlığın değil çoğunluğun mutluluğu için uğraşıp üretileni hakça bölüşmenin yollarını bulabilirsek,bu küçük mavi bilyenin üzerinde geçireceğimiz kısacık zamanı mutluluklarımızla uzatabiliriz..

Anka kuşunun babası III

Anka kuşunun babası, uzun süren bir sessizlikten sonra başladı konuşmaya;..

İçinden çıkılmaz dertlere düşürdüğünüzde ,kendinizi hep zamana saldırtırsınız..Hiç bir zaman kusurlarınızı görmez kabullenemezsiniz sizler..Haksızlığınızı farketseydinizde haklılığınızı ispat için çırpınıp durursunuz. Doğaya bakın bir..Bahar da ne kadar güzelse ,sonunda da öyle güzelleşir..Sıralanarak zaman aralarına. Sizlerse hiç değişmeyeceğiniz yanılgılarınıza tutunmak isterken bir dala o dalın sizi taşıyıp taşıyamıyacağını,yürüdüğünüz zeminin kayganlığını,hiçbir şeye hakim olamayacağınızı farketmeden uçarsınız kanatlarınızın yetişemeyeceği ufuklara doğru..

İçinden en çıkılmayan şey "sevda"dır dedi Anka kuşunun babası, bilgeliğin verdiği emniyetiyle.Bir gül dalını görmeden asla konmayın, dedi dalına.Bunu bülbüllere söyledi.Sırayla her kuşun yaşam coğrafyasında ki şartları belirleyerek her kuşun ,sevda karşısında hangi dala konması gerektiğini ,bir bir anlattı tüm teferruatıyla..Martının denizlerde mutlanacağını,serçelerin saçak altlarında sevişebileceğini,yükseklerde uçan kuşların, alçaklarda uçanlarla asla bir beraberliklerinin olamayacağını acı da olsa söylemekten çekinmedi..Kuşlar; kanatları düşük dinlediler..Gerçekleri hayallerinin aralarında kaybolup gitmişti..Hayır dedi hayır.. Anka kuşunun babası.. Umutsuzluk ekmeyin hayallerinize. Gerçek ile hayal arasında , hayalle gerçek arasındaki kadar bir ara vardır.. içinde..iki hayal arasındadır gerçek..Bunu görebilmeniz için çok kanat çırpmanız,çok ülkenin üzerinden uçmanız, hepinizin ayrı ayrı kendine ait koşullarıyla değerlendirmesi gerektir dedi.. ve sustu..

Kuşlar, bir daha ki toplantıya ne zaman geleceklerinin heyecanıyla, uçtular semalara....

Amzonda su azalıyormuş! Bize ne..

Yağmur ormalarını arasından haşmetle akan Amozonun suyu azlıyormuş..Bize ne..Amozon nire bura nire..Bundan otuzbeş yıl evvel, Tübitak'ın çıkardığı Bilim ve Teknik dergisinin bir sayısında elli yıl sonra tedbir alınmassa , dünyanın felaketlere uğrayacağına işaret eden bilim adamlarını ne siyasiler ne sermayedeler nede dünyanın halk kitleleri önemsediler.Oooo elli yıl sonra kim öle kim kala .. Şimdi bunu düşünmenin zamanımı..Siyasiler ve sermayedarler elele verip dünyanın ürettiği artı gelirin utanılacak bir oranla ceplerine indirip halklara kemer sıkmalarını, tanrıya şükretmelerini, mutlu ufukların bir gün geleceğini,kıs kıs gülererek , emeklerini iğrenç bir şekilde sömürdükleri halkların ürettikleri artı değeri afiyetle yediler ve hala yiyorlar utanmadan.. Yaptıklarını saklayabilmek için halkları birbirlerine düşürerek , ordular kurarak bu iğrenç savaşıardan dahi nemalanmadan utanmadılar, utanmıyorlar ve utanmayacaklardır.Farizi sınırlar koyarak dünya halklarını birbirlerini fazla tanımamaları,bez parçalarını kutsallaştırarak halk kesiminin yaşama yeni başlamış çocuklarının ellerine silah ,gözlerine kin,ekerek oyalayarak, kitlelerin birleşerek uyanmaması için yapılabilecek ne varsa yapıldı yapılıyor dünyada..Yağmur ormanları yok oluyor, Amozon kuruyormuş Bize ne..Halkların yoksulluğunda,açlığında eğitimsizliğinde yarın geleceği apacık belirtilerle görülen doğa felaketlerinin ne önemi var değil mi!. Buzlar erir , sonsuz yağmurlar başlar,yeryüzünün tümü sular altında kalınca, nasılsa bir peygamber bulunur ve büyük bir uzay aracıyla bir başka gezegende yeni bir yaşama başlar siyasiler ve sermayedarlar..

Ya cehalete yoksulluğa zenginlikleri uğruna mahkum ettikleri halklar ne olacak.! Onlarda tanrının kayığına binerek bilinmez görünmez tutulmaz bir yere gideceklerdir herhalde..

Fakat doğanın en sonunda insanoğlunu aniden yok ederek , yeni bir yaşamı yaratacağı bu yokoluşta doğa çok adil davranacaktır..

İnsanoğlu , hala savaşıardan sınırlardan,ırkçılıktan,faşizimden,kin ve nefretten,paranın kirinden,emeği aşağılamaktan vazgeçmediğine göre olacaklarıda, geldiğinde boynu eğik karşılayacaktır..

Umutsuz bir bekleyişle.

04/09/2010 İzmir

ne oluyor dünyamıza?

Avustralyada yoğun yağmurlar , gariban Pakistandaki gibi yağarak çökmüş ülkenin üzerine..Herne kadar ölümlü olay olmasada , büyük maddi zararlar vermiş. Haberler böyle..Nedense ölüm melekleri hep yoksulların canını alacak kadar cani.. Yoksul Pakistanda, seller nedeniyle onbinlerce ölüm ve bir o kadar çaresizlik olurken, aynı yağmurların selleştiği Avustralyada , ölüm melekleri nedense oradaki canlara kıyamıyorlar.. Yaradanın bir cezası olmalı bu.. 1999 da Adapazarı Gölcük'te meydana gelen ve tamamen yanlış yapılanmanın nedeniyle bir çok canın yok olmasına neden olan dabremden sonraki gün, bir dini bütün kızımız aynen şöyle söylemişti" 7.4 yetmedi mi?.. "Bu söz; Laik düşünce yapısına sahip kişilere söylemişti..Kin dolu bakışlarla.Kızımıyorum o kızımıza ama, onları bu türlü düşüncelere getiren , zaman dışlıklarının insanı nasıl çirkinleştirmiş olması bakımından iyi bir örnek..

Gelelim Dünyanın çeşitli yerlerinde olşan olağan üstü (bilimce çok doğal) doğa olaylarının bazı dünya bölgelerinde insanları telef ederken bazı dünya bölgelerinde sadece maddi hasar vermesini nedenlerine..Tanrısal bir yorumu bir yana bırakırsak, doğanın kendine yapılanlara verdiği cevaplarında ,cevap verdiklerinin gücüne göre olduğu, Pakitan ve Avustralyadaki sellerin, insan üzerindeki tahribatının değişik olduğunu görülmektedir.. Yani ;her katmanda adalet, güclünün yararına işliyor..

Ben neye inanayım.. Güçlüyle güçsüze ayrı muamele edenemi,varlığın neticesi doğanın acımasızlığına mı?.. neye..?

08/08/2010 İzmir

anka kuşunu babası IV

Uzun bir tatiden dönen Anka kuşunun babasını kuşlar çok merak etmişti..Heyacanlıydılar..Uzun geçen ayrılıklarda herkesin duyduğu kuşkuları yok olup silinmişti gördüklerinde o'nu.Hep beraber kanat çırparak belirttiler sevgilerini.Kuşkularının yanında Anka kuşunun babasının, bu uzun tatilde görüp ,yaşayıp ,düşünüp olgunlaştırdığı ne fikirleri vardı kimbilir diye hepsi içten içten düşünüyor, ama birbirlerine söylemiyorlardı bunu.

Anka kuşunun babası ,yamacın yüksek bir ağacının alçak bir dalına konmuştu..Maksadı hem tüm kuşları görebilmek, hemde onların içinde hissettirmektir kendini.Bu sefer diğer toplantılardan daha çok kuş gelmiş diye tespitledi Anka kuşunun babası..

Sevgili dostlar, diyerek başladı konuşmaya..Çok çok uzak ülkelere, bilmediğim yerlere ve o ana kadar öğrenmediğim ne çok bilgiler edindim inanamazsınız..Kuşların hepsi oldukları dalda ayaklarını değiştire değiştire heyecanlarını saklamağa çalışıyorlardı..Kimbilir bilmedikleri ne çok şeyi öğreneceklerdi Anka kuşunun babasından..

Sevgili dostlarım, diye tekrarlardı hitabını Anka kuşunun babası..Çok şeyler gördüm öğrendim ve sizler için notlar tuttum unutturum diye..Bir kere ne kadar anlatırsam anlatayın sizlere ,söyleyeceklerim her zamna eksik kalacaktır..Yinede pek çoğunuz anlatılacak yeni yeni bilgiler ve bu bilgilerden çıkaracağınız neticeler ve sorunların halinde, bilginin ne denli gerekliliği olduğunu kavrayacaksınız..Bu gezintimde anladığım en önemli şey; Bilginin bilgeliğe yetmediğidir..Sadece öğrenilen bilgi hiç bir şey ifade etmiyor yaşamda..Bir kenarda duran gübre, bir ağacın altına dökülmedikçe yararsız bir şey kategorisine giriyor. Şunu da öğrendim ki ; Sadece bilmenin bilgeliğe yetmediği gibi, bilgisiz bilgeliğin şarlatanlıkta öteye geçemediğidir..Bigilerin sürekliliğini ve değişkenliğini de kavradım ..Sonsuz doğruların kabullenilmesinin ,sonsuz yanlışlara vardığını gördüm..Özellikle bilgeliğin kesin bilgilerin kesinkes ifadesiyle olamayacağını,öğrenilenlerin işe yarar şekle sokulmadıkça da gereksizleşmelerinin mukadder olduğunu gördüm..

Sevgili dostlar diyerek, soluklandı Anka kuşunun babası..Kuşlar aralarında tartışmaya başlamışlardı bile fısıllı fısıllı..Sevgili dostlar..Bilgelik geçmişin ve geçmişte yaşanıp öğrenilenlerin an'la ve gelecekle yoğrulması , varılan neticelerin ne dünle ne de yarınla ne anla o an belki de kabul görülemeyecek yepyeni fikirlerin oluşturabilendir ..Dedi..

Tabii ki bu söylediklerimi tartışmalısınız aranızda ve belki hatta muhtemelen sizlerden yepyeni fikirler dönecektir benim düşünemediğim , farketmediğim ,diyerek mücade istedi kuşlardan.. Çok yordu bu seyahat Beni ..Dedi Anka kuşunun babası..Dinlenip düşünmeliyim, diyerek uçtu kendi yuvasına..

Kuşlar, konuşa tartışa, uçtular yuvalarına doğru..Gece ormanda yorgun bir huzur doğdu.

Münir..

26/07/2011

Buca.

;

anka kuşunun babası v...

Epeydir görülmeleyen anka kuşunun babası, mevsimsiz bir zamanda çıka geldi.Yüzünden anlaşılıyordu ki pek iyi değildi. Belliydi ki kan damlıyordu bir yerinden. Vurulmuştu.

Yinede, içindeki vurgunu belli etmedi diğer kuşlara. O bir babaydı ve içinin sıkıntılarını bastırmalıydı. Bu apaçık belli oluyordu da, o durumunun kimsece bilinmediğini sanıyordu. Her zaman ki gibi.

Yorgun kanatlarını , hem de onu görmemiş gibi davrandılar. Hepsi kendi işleriyle güçleriyle ilgileniyorlarmış gibiydiler.

İyi bir soluk aldıktan sonra anka kuşunun babası : Dostlarım.. Diyerek seslendi sanki onun geldiğini farketmemiş gibi duran kuşlara. Sevgili dostlarım..Biliyor ve anlıyorum ki hepinizin kendisine göre bir işi ve meşkuliyeti var.. Ama beni dinlemenizi rica ediyorum sizlerden ..Diyerek bekledi..

Tüm kuşlar ani bir hareketle sardı etrafını anka kuşunun babasının..Hatta bu gün anka kuşuda oradaydı ve babasının bu kırılğan ve üzgün duruşuna üzülüyordu. Her zaman ormanın tüm kuşlarına, kendi yavrularına , öz güveni,direnmeyi,haklarını aramayı,bu yaşamın gelip geçiciliği nedeniyle zamanı iyi ve mutlu geçirilmesini öğütleyen babası,şimdi kor bir ateşin içine düşen yaprak gibi çıtırdayarak yanıyordu.

Anka kuşunun babası,size söyleyeceğim çok kısa bir söz var dinleyeyin lütfen. Sonrada gidip yataçağım dedi sonsuza kadar.

" iyilikler ve güzellikler azsa hatırlanırlar,kötülükler ve çirkinliklerse sıkça "..

Uçup gitti anka kuşunun babası. Sonsuzluğun yorgun bulutlarında dinlenmek üzere..

Katip kuş bu son sözü , ormanın tüm ağaçlarına bir bir kazıyarak yazdı unutulmasın diye..

Münir
buca
11/11/2011

CUMARTESİ ANNELERİ

Sizin hiç kediniz kayboldu mu . Benim kayboldu. Kedim nereye gitti bir komşumu zehirledi.. Bilemiyorum. çünkü cesedi ortada yok.

Bir canlının ölümünü görmeden kaybolmasının ne olduğunu kedimin kaybolduğunda öğrendim.

Kedileri hatta tüm hayvanları sevmeyen yan komşumun odunluk tavanını arasında yalnız kalmış kedi yavruları vardı.. Yan komşum Ahmet'in eşi, kocasından gizli bu yavruları besliyordu. Benim kaybolan kedimde o yavru kediler kadardı ve onlarla gün boyu zaman geçiriyordu. Nasılda sevimli şeylerdi . Biri tekir biri kül rengi biri benim ki gibi alacalıydı.. Bir gün kedin sersemlemiş halde geldi bahçeye.. zor yürüyor yalpalıyordu.. Bahçeden alıp balkonuma getirirken ağrılarında inliyordu. Onu o gece balkonuma acılan mutfak bölümünde yatırdım. kalkamadan yattığı yerde biraz mamasından yiyebildi . Bakışları baygın ayakları dermansızdı.. Zehirlendiğini düşünüyordum.. Ertesi gün işim icabı erkenden evden çıkmadan evvel kedimi balkona ona aldığım hasır sepetine koydum ve mamasını yanına koyarak gittim.. Niyetin akşama kadar kendine gelememişse onu bir veterinere götürmekti. Akşam üstü eve geldiğimde hemen balkona çıktım ve kedime seslendim yoktu. Gece yarısına kadar balkonda onu bekledim.. zaman zaman uykudan kalkarak ki uyuyamıyordum balkona çıkıp geldi mi diye bakındım durdum.. Yoktu gelmemiştii. Kedim hala yok .. Yan komşum Ahmet kendi bahçesinde olan kedi yavrularını göremediğimi söyleyince "onları dün kovdum" dedi.. Ki bir kedi öyle böyle sert kovulmamışsa asla doğduğu yerden ayrılmazdı.. Evet yavru kediler yoktu iki gündür benim kedimde. Kediminde o yavru kedilerin akıbetine uğradığını düşünüyorum.. Öldürüldüğünü düşünmeme rağmen cesedini göremem den dolayı devamlı bir umut içimde yaşıyor.. cumartesi anneleri gibi.. ve o an evlatlarının bir anda yok olarak cesetlerinin dahi nerede olduğunu bilemeyen ve yıllardır her cumartesi toplanarak çocuklarının hiç olmazsa cesetlerine kavuşmayı düşleyen o annelerin yüreklerindeki ateşi daha derinden duydum.

biri girdi içeri

Henüz gün kararmamıştı ama alacakaranlık gibiydi. Son müşterimin işini görüyorken biri girdi içeri . Bir yandan müşterimi selam sabah gönderirken yeni gelen kişinin kimliğini çözmek istiyordum görünüşünden. İleri yaşlı fakat dinçti. Gözlerinin yeşil sarı renklerinden duygusal anlamlar parlıyordu.

Buyurun dedim beyefendi, sizi dinliyorum..

ne diyeceğini yaşamın süzgecinden geçirerek sadeleştirmiş bir edayla ;
"ben sadece konuşma İngilizcesi var mı kursunuzda " dedi yüzüme dikkatle bakarak.

Evet var dedim. Kim için sormuştunuz.

"Hanımefendi kızım, benim iki tane Amerikalı torunum var.. iki yılda bir bazen her yıl geliyorlar Türkiye ye. Şimdiler de bayağı büyüdüler. Konuşuyorlar benle ama anlamıyorum işaret diliyle idare ediyoruz."
Beyefendi dedim hiç İngilizceyle ilgilendiniz mi az da olsa .?

Evet dedi ve başladı : Evet kızım ,henüz ilk okula başlamadan Türkçe okuyup yazmayı öğrendim babamın eve her gün aldığı gazeteden. Ve yine ilk okula başlamadan ablalarımın İngilizce kitaplarından " My name is Ahmet, it is Chair , this is çat gibi basit cümleleri kurabiliyor okuyabiliyordum.

Ne güzel dedim hayretle . Demek okula başlamadan bunları biliyordunuz .Peki ne oldu da bu yaşa kadar tam olarak öğrenemediniz..

Bir ah çekerek başladı ; İlk okulundan sonra orta okul gelir biliyorsun. İşte o orta okulun ilk yılında heyecanla İngilizce derslerine ilgi duyuyor sınıfın en iyisi oluyordum. Hocam Melike hanım tahtaya kaldırdığı öğrencilerin soruları bilememesinde, kim cevaplayacak dediğinde ilk ve devamlı olarak parmak kaldırarak doğruları söylememden dolayı beni fark etmiş adeta öğretmenimin yardımcısı olacak mertebede her bilinmeyenin ardında ; Ahmet sen söyle .. diyerek beni onurlandırırıldı..
Kasabamız büyükçe bir köy sayılırdı .yani herkes herkesi tanır nedir ne değildir bilirdi.

O zamanlar kasabanın en fakiri bizdik. Babam iyi biri olmasına rağmen fazla kazanamaması birde fazla içki kullanması nedeniyle annem ile araları fazla iyi değil ve sık sık kavgaları olurdu.

Bir gün ki unutamadığım o gün : sabaha kadar sürmüştü kavgaları ve biz kardeşler olarak hiç uyumamıştık.

O gün hiç uyumadan gitmiştim okula.. İlk dersimiz İngilizce idi.. Öğretmenimiz Melike hanım bir arkadaşımızı tahtaya kaldırıp soru sormuş arkadaşım bilemeyince ; Ahmet sen söyle sesiyle irkildim. O an uykudan uyanmıştım. O an sınıfta olduğu fark ettim.

Fakat sorulan soruyu uykulu olduğumdan duymadığımdan cevap ta veremiyor donuk , donuk duruyordum. Hocam bir kaç kere : söylesene Ahmet sorunun cevabını dese de soruyu duymadığım için cevap veremiyordum.

Hocam aynen şöyle dedi ; " canlı cenaze git arkadaki iki yıllıkların arasına"

Bu benim İngilizceyi öğrenemememe neden olduysa da, ileriki yıllarımda bir eğitimcinin nasıl olması gerektiğini öğretti.

Hocam

adsız

Birden bire içime ürpertiyle eski günlerim geldi. Seni sevdiğim sen için yandığım sokakta otobüste herhangi bir parkta beni sevmenin hazzını yaşıyordum. Ayaklarımın denizin sularına batmadan yürüyen Paulo Coelho nun bir hikayesindeki ada insanlarına benzemiştim seni sevdiğimde.

Aramızda gizemli bir dostluk gelişmişti. Sabahı sabah ettiğimiz günlerin sonlarında ötüşen serçelerle sonlandırıyoruz günlük pardon gecelik birlikteliğimizi. Tabii ki bu birliktelik öyle elle tutulur gözle görülür birliktelik değildi.. İyi ki değildi.. Birlikteliklerin el tutuşmaları ve sonlarında akla gelmez şeyler oluyor. Büyünün sıcak buğusunu söndürüyor birliktelikler. Kim olduğumuzu bilmeden kırk yıllık tanışmışlıkları yaşamıştık hatırlarsan. Anlatamadığım anlamadığım yaşamadığım şeyler belirliyordu benliğimde. sabah erkenler de çıkıp denizlerin birbirleriyle birleşikliğini düşünerek ne çok elini tutar gibi kıyıının denizine daldırılmıştım ellerimi. O anda elini sıcaklığını tenini yumuşaklığını hissediyordum. Senin belki de hiç haberin yoktu benim bu yaşadıklarımın. Arada bir telefonuma gelen sesin kulalarımın girerek yüreğimin yüzümün tenimin en ücra köşelerine giderken ısıklarla yürüdüğün şehrimin yollarında hiç trafik yokmuş gibi yürüyordum. Ki çok anlamlıdır seni düşünerek yürüdüğümde başıma hiçbir kötü şeyin gelmeyeceği inancı da vardı bende. O kadar barizdi ki içimde bir şeylerin gezindiği görenler ne var ne oldu bu ne neşe diyerek takılıyorlardı.

Aşk beni fena sarmıştı..
neşem kaygısızlığım ayaklarımın yerden kesilmesi durup, durup şarkılar mırıldanmam, ruhumla bedenimin kavgalarını dahi göremiyordum.
Şimdi..

adam

O gün diğer günlerden ayrı bir gün değildi. Sadece hafiften bir yağmur yağıyordu. Adam önüne aldığı zamanda aceleyle aşağıya doğru yürüyordu merdivenlerden. sanırım sahile dik bir yokuşun merdiveniydi bu. Adam ısrarla yağmurun altında sigarasını yakmağa çalışıyor bir yandan da yürüyordu merdivenlerden aşağı. Yağmur giderek artıyordu. kediler köpekler kuşlar kendilerini atmışlardı bir kuytuya.. metroloji yağmurun rüzgarla beraber giderek artacağını anons ediyordu radyolardan. Etraf korkulacak kadar tenhaydı. Adam aldırmiyordu ne yağmura ne rüzgara ne de tenhaliğin sunduğu gizemli korkuya. Yağmurun arttığı oranda hızlanıyordu merdivenlerden inerken. Bir yere varacaktı da nereye. Aşağı doğru uzanan geçenin karanlığından mıdır, yoksa yağmurun yoğunluğundan mı yokuş aşağı inşa edilmiş (öyle görüyordu) merdivenlerin sonu seçilmiyordu. Önemli gelmiyordu sonunun görülmesi. sonunda arzuladığı yere ulaşacağını biliyordu adam. Emindi kendinden. her terliğe engele rağmen ulaşacaktı arzuladığı hayallerini kurduğu yıllardır düşündüğu yere varacaktı .İçini o sıcakta serinletecek şeyler düşünüyordu. Yağmur ne kadar yağsa da havanın insana yapışan nemini alamamıştı. Hava giderek hem ısınıyor hem de yağmur gök delinmişçesine yoğun yağıyordu. Artık göz gözü göremez kimse bir adım atamaz derecesinde kalakalmıştı.. Tek adam tüm aksiliklere engellere etme yapmalara karşın onu merdivenlerin sonuna getirecek tempodan düşmüyordu. İniyor sendeliyor düşüyor tekrar kalkıyor tekrar iniyordu merdivenlerden aşağı. Zaman hiç ilgilendirmiyordu onu. Serçeler ötünce sabah olduğunu martıların denizden ayrıldığında gece olduğunu biliyordu. Saate ne lüzum vardı. Doğa her şeyi ayarlamıştı zaten. Birden durdu . kulaklarına tanıdik sesler takılıyordu. Evet . Büyük bir ışıkla masmavi bir renkle köpükleriyle balıklarıyla gün batımının eşsizliğiyle bir kadın edasıyla çıkmıştı karşısına . Evet varmak istediğine varmıştı. Yağmurun rüzgarın sert engellerine rağmen. Merdiven basamaklarının en son basamağına vardığında dönüp baktı indiği yukarılara. Gördüğü karanlıktı . karanlığın içinde dans eden grileşmeler onu hiç ilgilendirmiyordu. Ne kadar çok hayal etmişti bu anı.. Rüyalarında yaşadığı her anda, hep bu anı düşünürdü. Bir gün elbet o bitmez tükenmez olarak öne sürülen aşağı doğru inşa edilmiş merdivenleri mutlaka inecek ve sonunda o masmavi bembeyaz köpüklü üzerinde usanmadan bıkmadan uçan martılarıyla denizi görecekti. Hayallerini rüyalarının ilişkilerinin tümü bu an içindi sanki. Son basamaktan kollarını yana açarak martı hafifliğiyle bıraktı kendini denize. Deniz bir kaç bocalamadan sonra sakinleşti. sabah olmuştu. martılar , serçeler tüm gece sığındıkları yerden gökle yer gökle deniz arasında ki akşama kadar izin verilen rollerine döndüler. Adam denizin köpüklerinde bir katre olarak yaşadı bundan sonra..

münir
buca
izmir
2017/04/02

martılar vuruldu

her Şey güzeldi
umutluydum
yarınlardan
ayaklarım dolaŐıyordu dilim
çalınca telefonum

gündüzler beyazdı
gecelerde
ıŐıkları kovardı
seçe sesleriyle

bir yol vardı uğsuz bucaksız
yollarda teraneler
baŐkalıklar vardı ęok baŐkalıklar
hüzünlü unutulmuŐlardı
düpedüz

geçti ama gitti her Şey gibi
savurdu fırtınalar
sadece seni tutabildim içimde
o gece..

o gece martılar boğuldu denizde..

münir buca 04/07/2

hiç bir şey

Gün biraz daha uzun sürdü gibi geldi bana .
usumun derinliklerinde daha doğrusu yaşamımın gerisine gittim.
bir sabah ve aç dört çocuk.
karşıda mis gibi ekmekler gevrekler kokan iki fırın.
Baba Terzi ana işçi.
Kaderleri birleşmiş anlaşılamayan bir çift.
Her ikisi de gerçek aşkları olan fakat kavuşamayan.
Adamın sevdiği arkadaşına verilmiş.
Kadının sevdiği aile baskısıyla terk etmiş.

İki yaralı kalp.

Adam aynı zamanda hem yengesi hem üvey annesi tarafından sokağa atılmış.
Babasının Terzi dükkanında tezgah üstünde uyuyor geceleri, ana , ana diye inleyerek görüyor rüyalarında ölen annesini. Yaş dokuz ve sigaraya başlıyor, ardından içkiye. Gece yaraları mahallenin kendi gibi olan büyükleriyle beraber geçiyor yıllar.

Kadın muhaciri.
Aile, Yunanistan da çift çubuk sahibi. Baya geniş arazileri olan .
Bağcılık yapıyorlar genelde.
Gelip Türkiye'de Tütüncülük yapma durumundalar.
Kadının babası Balkan ve istiklal sav 11 savaşlarında on bir yıl ailesini görmeyen bir sıhhiye askeri.
Ailesini ancak savaş bitince İzmir'de buluyor..

Kadın , Atları öldüğünde pulluğu çekecek kadar güçlü.
Bu nedenle kasabada isminin önüne erkek gibi anlamında kelimeler ekleniyor.
Zaten ismi de genellikle erkeklerin kullandığı isimlerden biri.

Uzun hikaye. Şimdilik bu hikayeyi uykuya yatıralım. Yarın öbür gün bu uzun hikayeye devam ederiz.

Şimdilik sağlıcakla kalın.

Münir Süleyman Güresen
(Martı)